

Xin nước nơi người

Contents

Xin nước nơi người	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	15
5. Chương 5	20
6. Chương 6	29
7. Chương 7	35
8. Chương 8	41

Xin nước nơi người

Giới thiệu

Dịch: Darth AthoxBiên tập: Tử Uyển ThanhNguồn: [www. tangthuvien. com](http://www.tangthuvien.com).

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xin-nuoc-noi-nguoi>

1. Chương 1

Bách chuyển thiên hồi nhiều điều bình

Đàn cầu nhân chi thủy

~ Gia hạ thiên đại nữ • bài cú

Bản dịch của CCD

Cây bìm bìm nở hoa

Quần quít quanh thùng nước

(Hoa xinh không nở bỏ)

Đành xin nước nơi người.

Chiyo-me Kaga - thể loại thơ Haiku

(Triều Nhan, tên cổ của hoa bìm bìm.

Điều bình, kiểu thùng mức nước xưa. Kiểu trực quay, hoặc kiểu cần trực.

Đại ý: Cây bìm bìm nường theo nắng sớm, sinh trưởng quần đầy thùng mức nước. Muốn lấy nước giếng thì phải phá cây. Luyến tiếc cây nở hoa đẹp nên đành đi xin nước láng giềng.)

~oOo~

Một buổi chiều ngày nghỉ rất bình thường cũng rất điển hình, tôi ngồi trên ghế sofa xem ti vi.

Xem hai bộ phim đã chiếu đi chiếu lại n lần xong, tôi bắt đầu lộ trình nhảy kênh.

Song mãi vẫn không tìm được kênh nào cho mình tạm dừng chân nghỉ ngơi chốc lát, tôi bèn tắt ti vi.

Chán quá, cuộc sống cứ tiếp diễn như vậy, chắc tôi hóa thành tượng mất.

Tối bữa thì đi đâu ăn? Với lại ăn cái gì?

Tuy mỗi tối tôi muốn ăn gì, sẽ ăn gì đều là quyền tự do của tôi, nhưng kết quả của những tối tự do đó đều khiến tôi cảm thấy rất buồn chán, thậm chí còn không muốn ăn cơm.

May là không cần lo chuyện ăn với ai, vì buổi tối tôi toàn ăn một mình.

Có điều nếu thực sự phiền não vì mỗi ngày phải ăn tối với ai, vậy cũng là một chuyện hạnh phúc rồi.

Đi tắm thôi.

Trước khi ra ngoài ăn cơm tối tôi sẽ tìm chút việc để làm, giúp bản thân tự cảm thấy cuộc sống vẫn đang tiếp diễn, không phải đang đình trệ.

“Yêu anh đi nhé? Anh nguyện làm mình đau lòng trở lại, chỉ mong em để một chỗ trống cho anh. Dẫu chỉ là góc gác ít chú ý nhất trong lòng em.”

Tôi vừa tắm vừa hát, càng hát càng lớn giọng, dẫu sao cũng không ai cười mình.

Lúc đang định kỳ cọ thân thể bỗng nghe thấy tiếng di động kêu, tôi đành mặc quần lót vào, lao khỏi phòng tắm.

“Sao cậu không nhận điện thoại?”

“Hả?”

“Tôi đã gọi đến lần thứ ba rồi đấy.”

“Xin lỗi. Đúng lúc tôi đang tắm.”

“Hóa ra là thế.”

Cái gì gọi là: hóa ra là thế?”

Tôi không biết cô cơ mà.

Chuyện này thực sự rất khó giải thích, nói chung kết luận là tôi thực sự không biết cô ấy.

Lần đầu tiên nhận được điện thoại của cô ấy là hơn một tháng trước, sau đó thỉnh thoảng lại điện thoại cho tôi.

Tần suất không nhất định, trung bình khoảng ba ngày một lần.

Vì tôi không biết cô ấy nên mỗi lần khi vừa nhận điện thoại luôn chần chờ vài giây.

Có điều giọng cô rất dễ nhận ra, tôi có thể nhanh chóng bước vào trạng thái.

Một thứ trạng thái tuy không quen không biết nhưng vẫn có thể trò chuyện vài câu đơn giản.

Vì vậy nếu xét rõ ra, tôi không thể coi là không quen biết gì cô ấy, vì tôi nhận ra được giọng nói cô.

Nên hình dung giọng nói đó thế nào đây?

Giọng nói của cô ấy rất êm tai, khiến người nghe được thấy rất thoải mái, toàn thân thả lỏng.

Nếu hình dung cụ thể, giọng nói đó mềm mại mà thẳng thắn, mang theo chút giọng mũi biếng nhác nhưng không mang theo tiếng ngân.

Nhất là nghe qua di động lại càng có vẻ hấp dẫn khó tả, khiến người nghe liên tưởng tới hai chữ gợi cảm.

Tôi từng hoài nghi liệu có phải cô có phải loại gái nóng bỏng hay chat video không, hơn nữa còn là loại rất được ưa chuộng.

“Cho hỏi...” Tôi cẩn thận mở miệng.

“Anh muốn biết chuyện gì?”

“Không. Tôi chỉ muốn hỏi cô có chuyện gì không?”

“Không. Chỉ muốn biết giờ đang mưa to, anh có bị ướt không?”

“Trời đang mưa à?” Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng là trời đang mưa.

“Xem ra anh không bị dính mưa. Không có chuyện gì dừng ra ngoài, đến bữa thì ra cửa hàng tạp hóa mua món gì đó tiện tiện là được.”

“Cám ơn cô đã nghĩ cách giúp tôi.”

“Tôi cũng phải chuẩn bị đi làm đây.”

“À.”

“Hôm nay anh không phải đi làm à?”

“Ừ. Hôm nay là chủ nhật, đương nhiên không phải đi làm.”

“Tôi làm việc ở nhà hàng, không được may mắn như vậy, ngày nghỉ vẫn phải đi làm.”

“À, hóa ra cô đang làm ở việc ở nhà hàng.”

“Nói gì vậy, chẳng phải tôi đã nói cho anh từ trước rồi sao? Anh vẫn cứ không tin tưởng.”

“Xin lỗi.”

“Không nói nữa. Tôi phải ra ngoài rồi.”

“Ừ.”

“Anh thật quá vô lương tâm, không khuyên tôi trời mưa ra ngoài phải cẩn thận à?”

“À. Cẩn thận nhé.”

“Được rồi. Tôi cúp máy đây.”

“Ừ.”

“Tiếng cúp máy không dễ nghe đâu.”

“Nhưng tiếng cô lại rất dễ nghe.”

“Thật không?” Cô mỉm cười, vì vậy giọng nói càng ngọt ngào.” “Cám ơn.”

“Tôi phải đi đây.” Tiếng cười ngừng lại, cô nói: “Lúc ra ngoài tôi sẽ cẩn thận, anh đừng lo lắng.”

“Thật ra tôi không nghĩ mình sẽ lo cho cô.”

“Anh nói ít đi. Bye bye.”

Khi tôi đang suy nghĩ xem có nên nói bye bye không thì cô cúp máy.

Tôi ngồi trên ghế sofa suy nghĩ một hồi, vì sao cô ấy luôn nhầm tôi là người mình biết?

Đã gọi hơn mười cuộc điện thoại, chẳng lẽ cô ấy không thấy lạ?

Lẽ nào tôi rất giống người mà cô ấy thực sự quen biết?

Hay là tôi thực sự là người mà cô ấy quen biết, chỉ có điều tôi quên mất thôi?

Không thể nào.

Cô gái với giọng nói dễ nghe như vậy, nếu còn xinh đẹp nữa tôi chắc chắn có chết cũng không quên; còn nếu không dễ nhìn cho lắm, tôi hẳn cũng có ấn tượng “à, thật đáng tiếc”.

Đột nhiên hít hơi một cái mới nhớ ra là mình đang gần như trần truồng.

Mau chóng quay về phòng tắm kỳ cọ thân thể, mặc quần áo, xong lại ngồi chờ ra một hồi.

Sau khi chờ người ra lại cầm ô ra ngoài, mưa thực sự rất lớn, đây là một cơn mưa thật sự rất quyết đoán.

Tôi cầm chặt cái ô, từ từ đi ra cửa hàng tiện lợi ngoài ngõ mua một hộp cơm cá ngừ.

“Có cần hâm nóng không?” Nhân viên nữ của cửa hàng, trông mới chỉ 20 tuổi, hỏi tôi.

“Nóng quá sẽ làm bỏng trái tim lạnh lẽo của tôi mất.”

“Hả?”

“Hâm nóng giúp tôi.” Tôi nói. “Cảm ơn.”

Chỉ cần thấy người khác phái trẻ tuổi tôi luôn nói với họ thêm một hai câu, cho dù nói nhảm cũng chẳng sao.

Tay trái tôi cầm ô, tay phải cầm hộp cơm, lúc sắp về nhà không ngờ di động lại kêu vang.

Tôi luống cuống chân tay, đầu tiên đặt hộp cơm lên mặt đất rồi chuyển ô từ tay trái sang tay phải, tay trái trống trải lúc này mới lôi điện thoại từ túi quần trái ra được.

Không kịp nhìn xem ai gọi, ấn thẳng vào phím nhận nghe sau đó áp điện thoại lên nửa mặt trái.

“Tôi tới rồi.”

“Tới đâu?” Tôi bối rối.

“Vừa nãy nói rồi mà.”

“À.” Tôi đột nhiên hiểu ra. “Hóa ra là cô.”

“Anh vẫn không tập trung nghe tôi nói.”

“Để tôi nhớ lại đã. Ừm...” Nghĩ suốt năm giây xong tôi mới nhớ ra nội dung của cuộc điện thoại trước.

“Là nhà hàng! Cô tới nhà hàng mà mình làm việc rồi.”

“Nếu anh còn như thế tôi sẽ giận đấy.”

“Xin lỗi.” Tôi nói. “Có chuyện gì không?”

“Không có chuyện gì. Chỉ muốn nói với anh là tôi tới rồi thôi.”

“Cái này...”

“Cái này cái kia gì, tôi sợ anh lo lắng thôi. Lẽ nào anh không lo lắng?”

“Thật ra tôi...”

“Ai da, không nói tiếp được nữa, có việc rồi.” Cô ngắt lời tôi rồi nhỏ giọng nói:

“Mất nhóm trưởng giặt giặt – đang lườm tôi đấy. Bye bye.”

Cô lại cúp máy, tôi lại không nói bye bye.

Không ngờ lần này chẳng cần chờ tới ba ngày, chỉ nửa tiếng đồng hồ cô đã gọi điện tới.

Cứ như vậy mãi cũng chẳng phải cách, dẫu sao rồi cô ấy cũng biết tôi không phải người mình quen.

Thật ra tôi đã sớm đã nói rằng mình không quen cô, nhưng cô ấy luôn không tin.

Có lẽ chỉ còn cách gặp mặt để làm sáng tỏ vụ hiểu lầm này.

Lần đầu nhận được điện thoại của cô ấy, quả thực tôi đã nghĩ tới việc gặp mặt để giải quyết chuyện hiểu lầm, nhưng giờ tôi lại không muốn cái sự hiểu lầm đó tan biến, vì vậy thà không gặp mặt cô ấy còn hơn.

Chuyện đó cũng không có nghĩa là tôi thích cô ấy, tuy rằng tôi cũng có đôi chút hiếu kỳ về cô, thêm một chút hảo cảm nữa.

Tôi chỉ rất thoải mái khi có người khác phớt lờ quan tâm tới mình, hơn nữa còn có vẻ rất có hảo cảm với tôi.

Cho dù mọi chuyện chỉ là hiểu nhầm.

Năm nay tôi 35 tuổi, cách lần trước, khi chia tay bạn gái hồi 28 tuổi, đã bảy năm rồi.

Bảy năm qua tôi không những không có bạn gái mới, số người khác phớt lờ quen biết lại càng đếm được trên đầu ngón tay.

Tôi thấy toàn thân như sắp khô héo rồi.

Nhưng cô gái này xuất hiện lại khiến tôi thoải mái hơn hẳn, khiến cuộc sống của tôi không còn khô khan.

Vì vậy giữa chúng tôi tuy thật khó hiểu nhưng tôi không nỡ buông bỏ cảm giác chu đáo nhẹ nhàng mà cô ấy mang tới.

Tôi biết, mình làm vậy rất ích kỷ, lại rất không công bằng đối với cô ấy, nhưng hãy cho tôi thêm một chút thời gian.

Tôi chắc chắn sẽ để lương tâm mình giải quyết.

2. Chương 2

Nói một chút về bản thân tôi.

Tôi là người Bình Đông, tới Đài Nam học hành, đại học và sở nghiên cứu đều học khoa điện máy.

26 tuổi, sau khi xuất ngũ vẫn luôn làm kỹ sư điện tử ở Nam Khoa, đến giờ đã chín năm rồi.

Đúng vậy, tôi 35 tuổi rồi, vừa nãy đã nói, bạn không cần tính 26+9 làm gì.

Trong cuộc đời tôi, tổng cộng từng có hai bạn gái.

Năm thứ hai đại học tôi quen cô bạn gái đầu tiên, năm ấy tôi 20 tuổi.

Tôi và cô ấy cùng trường không cùng khoa, gặp gỡ nhau trong một lần hoạt động liên khoa, quen biết được gần một năm.

Khi đó tôi còn trẻ tuổi và đơn thuần, cũng chưa hiểu lắm về chuyện tình yêu.

Chỉ cần là bạn khác phái có cảm giác tốt hơn một chút so với bạn bè đã gọi là bạn gái.

Giờ nhớ lại, tôi cũng không dám chắc giữa mình với cô ấy có tình yêu hay không.

Vừa khai giảng năm thứ ba đại học xong lại trúng ngay lễ tình nhân, tôi hồ đồ chen chúc với một đám con trai cùng hồ đồ như tôi trước cửa hàng bán hoa, tranh nhau mua vài bông hồng với giá cao hơn lúc bình thường vài lần.

Tôi cướp được 11 bông, mất hơn một ngàn đồng nhưng không những không thấy xót mà còn rất vui vẻ.

Tôi ôm bó hoa đi tìm cô ấy. Còn cô ấy vừa nhận hoa xong lệ đã rơi xuống.

“Em làm sao vậy?” Tôi rất đỗi ý nhưng khuôn mặt lại giả bộ như không có gì.

“Em vốn định hôm nay nói chia tay với anh.” Cô ấy nói. “Nhưng giờ em đổi ý rồi.”

“Hả?” Câu đầu tiên khiến tôi ngạc nhiên tới phát sốc, may là còn có câu thứ hai.

“Giờ em quyết định hai ngày nữa mới chia tay anh.” Cô ấy nín khóc mỉm cười. “Vì bó hoa này khiến em rất cảm động, cảm ơn anh. Chúng mình tiếp tục làm bạn trai bạn gái thêm hai ngày nữa nhé.”

Lần này tôi thực sự sốc tới mức không nói nên lời.

Nói đơn giản thì ngay hôm đó tôi và cô ấy đã chia tay, không cần chờ thêm hai ngày.

Tôi không hỏi lý do chia tay, vì dẫu sao có hỏi cũng không thu được câu trả lời thật lòng.

Vì con gái thường sẽ nói những câu trả lời tiêu chuẩn như kiểu: anh là người tốt nhưng mình không hợp nhau.

Trả lời kiểu vậy có thể không làm tổn thương người ta, lại có thể phải sạch trách nhiệm, nhưng chắc gì đã là suy nghĩ thật trong lòng các cô gái.

Sau đó tôi quen vài cô gái khác nhưng đều không sâu sắc gì.

Trong đó có một cô gái khiến tôi cảm thấy hứng thú mà cô ấy dường như cũng có cảm giác tốt về tôi.

Đáng tiếc là khi đó tôi sắp nhập ngũ, tôi không muốn vừa có bạn gái xong lại phải chia tách vì nhập ngũ, cũng sợ trong lúc nhập ngũ, bạn gái thay lòng đổi dạ, vì vậy đành bỏ qua.

Còn cô gái đó, sau khi tôi nhập ngũ được hai năm cũng đã bị lừa dối.

Bảy năm sau, tôi quen người bạn gái thứ hai, nhưng khi đó tôi đã đi làm được hai năm.

Chúng tôi quen nhau do bạn bè giới thiệu, cô là kế toán trong một công ty thương mại.

Nhưng quan hệ lần này chỉ kéo dài được nửa năm.

Thật ra tôi rất quý trọng quãng tình cảm đó, cũng cố hết sức chăm sóc cẩn thận, nhưng tôi không chịu nổi câu cô ấy luôn nói.

“Nếu anh yêu em, bữa sáng anh sẽ ăn bánh nướng sữa đậu nành.” Đại loại như vậy.

Ý là chỉ cần bữa sáng tôi không ăn bánh nướng sữa đậu nành cũng có nghĩa là không yêu cô ấy.

Tôi từng nói với cô ấy nhiều lần, nếu cô ấy muốn tôi làm điều gì đó thì cứ dùng cách nói bình thường thôi.

Có thể nói thẳng là: “em mong anh ngủ sớm một chút”, “em muốn mai anh tới”, chứ không phải “nếu anh yêu em anh sẽ đi ngủ sớm một chút”, “nếu anh yêu em mai anh sẽ tới”.

Nhưng cho dù tôi nói bao nhiêu lần, cô ấy vẫn cứ nói: “Nếu anh yêu em anh sẽ không bao em sử dụng cách nói bình thường.”

Thẳng thắn mà nói, cứ lệch pha nhau như vậy cũng là một vấn đề.

Bởi vì nếu P thì có Q, như vậy nếu không có Q thì tất nhiên cũng không có P.

Nhưng quan trọng không phải là chuyện có hay không có mà là liên quan giữa P với Q.

Có lẽ tôi phản ứng hơi quá, nhưng mỗi lần cô ấy dùng cách nói này, tôi đều thấy rất không thoải mái.

Vì không muốn cãi nhau vì chuyện nhỏ này nên tôi chỉ đành nén cơn bất mãn lại.

Nhưng cứ kiềm chế như vậy thật ra rất không tốt, vì nó không khác gì chất thêm thuốc nổ vào trong lòng.

Thuốc nổ không biến mất, chỉ càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nguy hiểm.

Một khi châm ngòi, vụ nổ sẽ cực kỳ kinh khủng.

Một buổi tối, chúng tôi đang trên núi ngắm cảnh đêm, bỗng cô ấy nói:

“Nếu anh yêu em, anh sẽ vì em mà hái những vì sao trên bầu trời xuống.”

Những lời này đã châm ngòi vụ nổ.

“Nếu em không thích anh, em sẽ cởi quần ra.” Tôi nói.

“Anh nói cái gì?” Cô ấy kinh ngạc.

“Nếu em không yêu anh, em sẽ cởi quần lót ra.” Tôi hỏi: “Em không cởi quần ra à?”

Cô ấy chỉ nhìn tôi, khuôn mặt đầy kinh ngạc.

“Em xem, em không cởi quần ra, chúng tỏ em yêu anh.”

“Anh...”

“Nếu em không ngại, sau này anh sẽ thường xuyên dùng cách nói này để nói chuyện với em.”

Cô ấy chắc rất ngại, vì sau khi ngắm cảnh đêm xong chúng tôi chia tay.

Bạn bè đều nói tôi quá xúc động, vì chuyện nhỏ như vậy mà chia tay thật không đáng.

Tuy tôi cũng hối hận vì bản thân đã quá xúc động, nhưng khi đó tôi mới 28 tuổi, còn rất trẻ, hơn nữa núi xanh còn đó lo gì thiếu củ đùn, sau này tìm một cô bạn gái với cách nói chuyện bình thường hẳn cũng đơn giản.

Không ngờ qua thôn đó rồi, chẳng có cửa tiệm nào, suốt bảy năm sau, tôi gần như cách biệt với đàn bà con gái.

May là bạn bè của tôi cũng không ít người như vậy, cuộc sống cũng coi như phong phú, không tới mức trống rỗng.

Nhưng bạn bè lần lượt kiếm được bạn gái, sau đó kết hôn, người bên cạnh tôi càng lúc càng ít.

Cuối cùng chỉ còn lại mình tôi cô đơn.

Tuy rằng mấy ông bạn kia sau khi kết hôn đều nói thật mong có lại cuộc sống độc thân tự do, không ai quản thúc như tôi.

Đáng tiếc là loại tự do này chẳng khác nào lơ lửng giữa không trung, tuy rằng đi theo hướng nào cũng được, song cũng chính vì vậy, bàng hoàng, bất lực, cô đơn và trống rỗng cũng nhanh chóng theo đuổi.

Không tin, bạn đi hỏi con diều xem, nó thích trên người có dây hơn? Hay là thích bị đứt dây hơn?

Đương nhiên một người bay trên không trung lâu sẽ khao khát cảm giác được đạp trên mặt đất.

Tôi thuê nhà ở một mình tại thành phố mới của Đài Nam, không có bạn cùng phòng, cũng không có bạn cùng nhà.

Sau khi hết giờ làm, tôi thường xem ti vi, lướt web, chơi game.

Hoạt động có thể làm một mình ở bên ngoài không nhiều, ngoại trừ nhảy lầu ra thì chỉ có đi xem phim.

Vì vậy thi thoảng tôi lại ra ngoài xem phim.

Ngoại trừ đi làm, ăn cơm, xem phim ra, tôi không nghĩ ra lý do gì để mình ra ngoài.

Nếu bạn có thể nghĩ ra một lý do giúp tôi, tôi sẽ rất cảm ơn.

Khi vừa hưởng thụ cảm giác tự do một mình, quả thực rất tự tại, cũng cảm thấy thế giới rộng mở.

Đó là một loại trạng thái “không ai quản ta”, muốn làm gì thì làm.

Nhưng tự do lâu sẽ sinh ra ảo giác “không ai quan tâm đến tôi”.

Sự tồn tại của tôi bắt đầu trở nên mờ nhạt, hơn nữa càng ngày càng có cảm giác mình chẳng hề tồn tại. Tôi rất cần một người bạn khác phái, nhưng phương thức sinh hoạt của tôi rất khó gặp người khác phái. Cứ bị động chờ bạn bè giới thiệu các cô gái cho cũng chẳng phải cách, tôi chỉ đành cố gắng cứu vớt.

Tháng một năm nay, một đoàn thể dân gian nào đó muốn làm bà mối, tổ chức một hoạt động hữu nghị nam nữ.

“Đắt chết người.” Tôi vừa nhìn thấy phí báo danh đã phải bật thốt lên.

Thốt thì cứ thốt, vẫn phải lấy đại cục làm trọng, vì vậy tôi kiên quyết báo danh.

Hoạt động này diễn ra suốt một ngày, tổng cộng có 30 cặp nam nữ tham gia.

Từ sáng sớm, lúc tới đăng ký đã phát hiện chỗ đăng ký chẳng khác gì nhà xí, phân chia rõ ràng nam nữ.

Cô gái phụ trách đưa cho tôi một cái mặt nạ nhỏ che khuất vùng xung quanh mắt, bảo tôi phải đeo cả ngày.

“Tuyệt đối không được tháo mặt nạ của mình ra, nếu không sẽ mất tư cách.” Cô ấy nói.

“Vậy có thể tháo mặt nạ của người khác không?”

“Cái này...” Cô ấy ngây ra, không trả lời được.

Quy định này tôi cũng hiểu, chỉ có điều tôi thích nói thêm vài lời với mấy cô gái trẻ thôi.

Để tránh cho các cặp nam nữ chỉ dùng vẻ ngoài để phán đoán lẫn nhau nên mới thêm luật phải đeo mặt nạ.

Hơn nữa nói thật ra, trai gái đã tham gia loại hoạt động này vẻ ngoài thường cũng chẳng xuất sắc.

Có điều một đám trai gái đeo mặt nạ trò chuyện, nhìn vào chẳng khác nào bữa tiệc lai tạp SOD.

Tôi đeo mặt nạ lên, ngắm nghía qua cái gương đặt trên bàn, khuôn mặt bị che khuất hơn nữa, nhìn thật giống Batman.

“Cô có thấy anh bạn Robin của tôi đâu không?” Tôi hỏi.

“Hả?” Cô ấy lại ngây người.

“Tôi tự tìm vậy.” Tôi lại hỏi. “Cô có muốn ngồi xe hơi với tôi không?”

Cô ta quay sang giả bộ bạn chuyện khác, không để ý tới tôi nữa.

Toàn bộ hoạt động trong ngày, cho dù là đi xe, ăn cơm, trò chuyện, 30 cặp nam nữ đều mang mặt nạ.

Ngoại trừ tiếp xúc khá lâu với 7 cô gái, với những cô gái khác đều chỉ là chuồn chuồn lướt nước, hơn nữa ngay cả nước nóng hay lạnh cũng chẳng rõ.

Luôn có những cậu con trai được các cô gái đặc biệt ưa thích, cũng có những cô gái được các chàng trai đặc biệt hoan nghênh.

Có thể ghép đôi thành công là những cậu con trai được hoan nghênh gặp những cô gái được ưa thích.

Không may là, tôi chẳng phải một trong những cậu con trai được hoan nghênh.

Sau khi kết thúc hoạt động đó được vài ngày, tôi gọi điện cho bốn cô gái, nhưng chẳng có ai nhận mình rảnh để tới gặp, hơn nữa cũng không có cô gái nào chủ động gọi điện cho tôi.

Xem ra tham gia hoạt động như vậy chẳng những lãng phí tiền bạc và thời gian, ngay cả chút tự tin cũng mất.

Còn con đường nào để quen người khác phái đây?

Chẳng lẽ phải đợi con gái đám bạn lớn à?

Lại còn phải đợi thêm vài chục năm nữa, quá chậm. Hơn nữa ông bạn ấy chắc chắn sẽ giết tôi.

Hay là thử kết bạn qua mạng?

Tôi từng dạo qua mấy trang web kết bạn, ảnh chụp đám con trai trên trang web đó thật kỳ quái.

Định giả bộ cao quý, mặt hướng về máy ảnh, ưu sầu nhìn về xa xăm; định giả ngẫu, đeo kính râm, trưng khuôn mặt như bị táo bón.

Còn cả một ô điền giới thiệu bản thân hoặc quan điểm về tình yêu. Chẳng lẽ tôi lại phải viết:

”Hỏi thế gian này, tình là vật chi?

Sống chết bên nhau một lời hứa lụy.

Mong cùng em thành người tình thề sinh tử.

Đời đời kiếp kiếp, chết chẳng đổi thay.”

Tôi phải viết thế à?

Nếu viết vậy thật, chắc chắn tôi sẽ chết do da gà nổi lên rơi đầy đất.

Ngày Valentine tháng hai tới rồi, những ngày sát hôm đó thực sự rất gian nan.

Tôi rất muốn gọi điện thoại tới nhà đài, bảo họ bật khúc “Biệt ly hạnh phúc” cho đám tình nhân trong thiên hạ nghe.

Tôi không thể cứ tiếp tục như vậy được, tôi phải tìm ai đó nói chuyện, ai cũng được.

Nhắc di động ra, mở danh bạ, trong đó có rất nhiều tư liệu, tất cả đều là bạn tốt hoặc đồng bọn trong một giai đoạn cuộc sống nào đó của tôi.

Nhưng khuôn mặt bọn họ đã sớm trở nên mơ hồ, chỉ còn lại một dãy số vừa xa lạ vừa xa xôi.

Không có bất cứ ai để tôi ấn phím gọi.

Nếu tuổi thọ trung bình của con người là 70 tuổi, vậy tôi 35 tuổi, vừa hay là điểm chính giữa.

Nửa cuộc sống trước đây, dấu tốt hay xấu, dấu sao cũng đã mất, cũng đã là quá khứ rồi; cuộc sống sau này của tôi, tôi muốn bắt đầu lại một lần nữa.

Cũng như khi tốc độ chạy của máy tính quá chậm, thậm chí bị treo, vậy bạn sẽ nhấn nút Reset, khởi động lại máy tính. Tôi quyết định ấn nút Reset của cuộc đời mình, bắt đầu lại từ đầu.

3. Chương 3

Ba tháng trước tôi đã thay điện thoại di động, cũng đổi số mới.

Tôi chỉ báo số cho người trong nhà, về phần công ty cũng phải thông báo.

“Cậu định đổi số điện thoại?” Thực nữ trong phòng nhân sự nói: “Sao lại muốn đổi số điện thoại? Cậu thất tình à? Hết hạn hợp đồng số cũ à? Số mới có khuyến mại à?”

“Bởi vì...”

“Được rồi.” Cô ta ngắt lời tôi. “Tôi không cần biết và cũng chẳng có hứng thú.

Tôi rửa thầm trong lòng: tiên sư, vậy cô còn hỏi nhiều vậy làm gì?

Là một thực nữ 40 tuổi, tôi cũng chẳng hứng thú gì nhiều lời với cô ta, điền số điện thoại mới xong lập tức quay người.

Điện thoại mới dùng được nửa tháng, chỉ có vài tin nhắn, vành tai cũng sạch sẽ hơn không ít.

Cũng không còn ai gọi điện cho tôi nói: “Ha ha, tớ sắp hết hôn rồi. Thiệp cưới phải gửi đến đâu đây?”

Trước đây khi nhận được điện thoại như vậy, tôi luôn muốn nhảy lầu.

Trong danh bạ điện thoại mới tôi chỉ để người nhà, đồng nghiệp, trưởng phòng với số của công ty, bởi vì chỉ những người đó mới có lý do gọi điện cho tôi.

Song ngay tối đầu tiên của tháng tư, điện thoại đột nhiên vang lên.

Tôi cúi đầu nhìn, trên điện thoại là một dãy số, có nghĩa là không phải người trong danh bạ gọi điện cho tôi.

“Alo.” Tôi ấn nút nhận nghe, giọng điệu dè chừng.

“Anh về chưa?” Là một cô gái, giọng nói rất ngọt ngào, nhưng đối với tôi lại thật xa lạ.

“Ừm.”

Tuy lên tiếng trả lời nhưng trong lòng lại bối rối. Sao lại bảo là về chưa? Hôm nay tôi đâu có ra ngoài.

“Anh đang làm gì thế?”

“Tôi đang xem ti vi.” Tôi nói.

“À.” Cô ấy lại hỏi. “Có hay không?”

“Cũng được. Dẫu sao cũng chỉ để giết thời gian thôi mà.” Rốt cuộc tôi không nhịn được bèn hỏi: “Cho hỏi cô là ai?”

“Anh không nhận ra tôi à?” Cô gái mỉm cười đáp. “Anh nói giọng tôi rất dễ nhận ra mà.”

“Ngại quá. Có lẽ cô gọi nhầm số rồi.”

“Hả?” Cô gái có vẻ rất kinh ngạc. “Anh quên tôi rồi à?”

Trước giờ tôi đâu nhớ có ai như cô, làm sao mà quên cô được?

“Cô gái à, chắc cô gọi nhầm số rồi.” Tôi nói. “Cho hỏi cô muốn tìm ai?”

“Tìm anh chứ ai. Kỹ sư điện tử ở Nam Khoa, họ Thái.”

“Thái cái gì?”

“Anh chỉ nói với tôi anh họ Thái, số điện thoại này cũng là anh đưa tôi mà.”

“Đúng là tôi họ Thái, hơn nữa tôi cũng là kỹ sư điện tử. Nhưng tôi không quen cô.”

“Sao lại không quen?” Cô đáp. “Chúng ta từng gặp nhau hai lần ở Bule Wave mà.”

Blue Wave là một pub, thỉnh thoảng tối thứ năm đồng nghiệp lại hẹn nhau ở đó.

Tháng trước cũng vừa hay tôi tới đó hai lần.

“Nhưng mà...” Tôi ra sức nhớ lại nhưng không thể nhớ ra mình mới quen được ai ở Blue Wave. “Chắc do tôi không nhận ra cô. Cho hỏi cô tên là gì?”

“Tôi là Hàn Anh Nhã đây.”

“Hàn Anh Nhã?” Tôi hỏi. “Cô là người Hàn Quốc à?”

“Lần đầu gặp nhau anh cũng nói thế.” Cô cười, tiếng cười cũng thật ngọt ngào. “Vậy mà giờ lại làm bộ không nhận ra tôi.”

“Tôi thật sự không quen cô mà.”

“Đừng giả bộ nữa.” Tiếng cười của cô vẫn không ngừng lại. “Tiếp tục giả vờ sẽ không như trước nữa đâu.”

“Cái này...”

“Cái này cái kia gì, đừng đùa nữa.” Cô ngừng cười. “Tôi chỉ muốn nói với anh một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Tôi không làm tiếp viên nữ ở Blue Wave nữa.”

“Vì sao?”

“Vì anh nói tôi không thích hợp làm tiếp viên nữ.”

“Tôi nói lúc nào?”

“Này, anh còn giả ngốc tôi sẽ không để ý tới anh nữa đâu.” Cô nói. “Sao anh không hỏi xem tôi đổi sang làm gì?”

“Cô đổi sang làm gì?”

“Tôi đổi sang làm nữ phục vụ.”

“Thế chẳng phải vẫn như trước à?”

“Tôi trừu anh đấy.” Cô lại cười nói. “Giờ tôi vẫn đang tìm công việc mới.”

“Ừm.”

“Tôi chỉ muốn nói với anh là mình đã nghe lời anh rồi.” Cô nói. “Cứ vậy đã, không quấy rầy anh xem ti vi nữa. Bye bye.”

Cô tắt di động, tôi không nói bye bye.

Tôi tắt máy theo, song đầu phủ đầy sương trắng.

Theo lời cô gái ấy, cô ta từng làm người rót bia trong Blue wave.

Nhưng tôi thật sự không nhớ chuyện mình từng quen cô ấy ở Blue wave.

Chẳng lẽ tôi uống say tới mức quên mất cô ấy là ai? Cũng quên chuyện mình đưa cô ấy số điện thoại?

Tôi có say tới mức đó không?

Tôi hỏi tất cả đồng nghiệp đã cùng tới Blue Wave, mọi người đều không có ấn tượng gì về cô gái như vậy.

Nếu ở pub, gặp cô gái rót rượu nào ăn mặc mát mẻ, chúng tôi chắc chắn sẽ nói thêm một hai câu với cô ấy.

Nhưng cũng chỉ là một hai câu thôi, chắc chắn không thể tiến tới bước nói chuyện lâu, càng không nói tới chuyện lưu lại số điện thoại.

Tuy tôi vẫn chẳng hiểu gì, nhưng đành coi như một hiểu lầm trùng hợp thôi.

Vài hôm sau, lúc chập tối, tôi đang sắp hết giờ làm thì điện thoại vang lên.

Lại là dãy số xa lạ.

“Anh đang làm gì thế?” Cô ấy hỏi.

“Đang chuẩn bị ra về.” Tôi nói. “Cho hỏi cô là?”

“Anh lại bắt đầu rồi.” Cô cười nói. “Tôi là Anh Nhã đây.”

A? Lại là cô gái với giọng nói ngọt ngào kia.

“Có thể nhờ cô xác minh lại không?” Tôi nói. “Tôi chắc hẳn không phải người cô quen.”

“Rõ ràng là anh. Còn định xác minh cái gì?”

“Cô xem lại xem có ấn nhầm số không?”

“Số điện thoại này do anh đưa tôi, tôi gọi rồi, anh cũng nhận rồi. Chẳng phải sao?”

“Nhưng tôi đâu có quen cô.” Tôi nói.

“Anh đang chọc tôi đấy à? Sao cứ luôn miệng bảo không quen tôi?”

“Tôi...” Tôi không biết nên nói gì cho phải.

“Tiền điện thoại rất đắt, đừng có mà đùa nữa.” Cô nói. “Tôi muốn kể với anh một chuyện thôi.”

“Chuyện gì?”

“Tôi tìm được việc rồi.” Cô vui vẻ nói. “Ở nhà hàng.”

“Chúc mừng, chúc mừng.” Tôi nói. “Nhưng mà...”

“Không nói nữa. Tôi phải chuẩn bị đi làm đây.” Cô ngắt lời. “Bye bye.”

Cô tắt máy. Tôi ngây người một lúc lâu, không cách nào nhúc nhích.

“Ai gọi đến thế?” Đồng nghiệp hỏi.

“À.” Tôi khôi phục tinh thần. “Một cô gái tôi không quen.”

“Cậu không quen?” Anh ta bối rối. “Thế mà cậu còn co kéo với cô ấy?”

“Vì cô ấy bảo cô ấy biết tôi.”

“Cái gì?” Đến phiên anh ta ngây người.

Tôi kể cho anh ta chuyện cô ấy gọi điện cho tôi ra sao, cũng tóm tắt lại nội dung cuộc trò chuyện của chúng tôi.

“Đây chắc là lừa đảo qua điện thoại.” Anh ta nói. “Giờ thủ đoạn lừa đảo tăng tầng lớp lớp, cậu phải cẩn thận

“Lừa đảo qua điện thoại?” Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

Anh ta nói gần đây có rất nhiều vụ con gái gọi điện cho con trai, giả bộ quen biết hoặc tiếp cận trực tiếp, sau đó hẹn cậu ta ra ngoài gặp mặt, sau khi gặp không hiểu sao lại thường dẫn tới trung tâm dưỡng da làm đẹp.

Sau khi vào trong, cô ta lập tức lấy mấy bình mỹ phẩm ra, bảo cậu ta rửa bộ dưỡng da ba vụn hai, cả bộ sáu vụn.

Nếu cậu con trai không chịu trả tiền, vài thanh niên vạm vỡ sẽ vây lại.

Tôi nghe xong mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Thật ra tôi biết thủ đoạn lừa đảo mới nhất là có người gọi điện cho bạn rồi nhanh chóng cúp máy, nếu bạn hiếu kỳ gọi lại, đối phương sẽ chơi trò lờ lờ kéo kéo với bạn, nghĩ hết cách kéo dài thời gian trò chuyện.

Vì thời điểm đó giá điện thoại đắt tới chết người, khi nhận được hóa đơn điện thoại, bạn sẽ có cảm giác muốn nhảy lầu.

Thủ đoạn lừa đảo cũng như virus máy tính, lúc nào cũng có virus mới xuất hiện, hơn nữa càng lúc càng lợi hại.

Thủ đoạn lừa đảo đủ loại kiểu dáng thật ra đã từ từ phá hủy nhân tính, để tránh bị lừa chỉ có cách đề phòng tất cả mọi người như phòng trộm.

Tôi cho rằng đồng nghiệp nói có lý, cô gái với giọng nói ngọt ngào kia chắc hẳn trong tập đoàn lừa đảo.

Chỉ cần tôi không gọi lại cũng không gặp mặt, cô ta chắc cũng chẳng lừa tiền của tôi được.

Thật đáng tiếc, cô gái với giọng nói dễ nghe vậy, nếu không lừa tiền mà đổi sang lừa tình cảm, vậy ngược lại, tôi lại thấy thích bị lừa.

Một buổi chiều ngày nghỉ, tôi đang ngủ trưa thì đột nhiên bị tiếng di động đánh thức.

“Alo.” Tôi mơ mơ màng màng, nằm trên giường ấn phím nhận cuộc gọi.

“Mai tôi sẽ đổi di động mới rồi, tôi đọc số cho anh, anh lấy bút ghi lại đi.”

“Hả?”

“Mau lấy bút đi.” Cô lại cười, có vẻ rất hài lòng. “Tôi chờ anh.”

Tôi tỉnh lại hơn nửa, là cô nàng lừa đảo tự xưng là Hàn Anh Nhã kia.

“Đợi chút đợi chút.” Tôi giả bộ lấy bút nhưng thật ra vẫn đang nằm, chẳng buồn cử động. “Được rồi.”

“Anh nghe kỹ nhé.”

Cô ta đọc từ từ dãy số hai lần, rồi lại đọc bình thường thêm một lần nữa.

“Nhớ kỹ đây, đây là số mới của tôi.” Cô ta nói.

“Ừ. Tôi nhớ rồi.”

“Vậy anh đọc lại để tôi nghe xem nào.”

“Hả?” Tôi hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Anh đọc đi.”

“0968...” Tôi ngồi dậy, cố gắng nhớ lại dãy số vừa nghe.

“Là 0986.”

“À à.” Tôi nói. “0986... 519... ừm...”

“592 mới đúng.” Giọng nói cô ta đột nhiên lạnh đi. “Sao anh không lấy bút ghi lại?”

Tôi bị bắt ngay tại trận, khuôn mặt đỏ bừng, không nói nên lời.

Cả tôi và cô ta đều không nói gì, bầu không khí cũng im lặng tới mức kỳ lạ.

“Sao lại định lừa tôi?” Một lát sau, cuối cùng là cô ấy phá tan không khí im lặng.

“Tôi...” Tôi vẫn không nói nên lời.

“Gặp lại sau.”

Nói xong, cô lập tức cúp máy.

Cho dù cô ấy là kẻ lừa đảo, tôi cũng có thể quang minh chính đại nói cô ta đừng lừa đảo nữa, tôi sẽ không mắc mưu đâu.

Chứ không phải giả vờ giả vịt, ứng phó qua loa. Làm như tôi, thật ra cũng là một loại lừa đảo.

Hơn nữa khi cô ấy nói gặp lại sau dường như giọng mang vẻ khóc, chắc cô ấy đang rất đau lòng?

Sao tôi lại định làm tổn thương cô ấy chứ?”

Tôi rất xấu hổ, cũng tự trách bản thân, tâm tình đột nhiên xấu đi.

Tôi ngồi yên trên giường, không muốn nằm xuống lại, cũng không muốn rời giường.

Không ngờ chỉ mười phút sau di động lại kêu lên. Trên màn hình vẫn là dãy số xa lạ, lại là cô ấy?

“Alo.” Tôi hơi căng thẳng nói.

“Xin lỗi.” Cô gái kia đáp. “Vừa rồi tôi đã không tốt.”

“Không. Là lỗi của tôi.” Tôi nói. “Tôi vừa tỉnh ngủ, hơi mơ màng, mong cô tha thứ.”

“Anh không sai.” Tôi nói. “Tôi đổi số mới, anh vốn không cần phải nhớ.”

“Không.” Tôi sẽ nhớ.” Tôi nói. “Cô có thể cho tôi số mới của mình được không?”

“Anh không cần an ủi tôi.”

“Đây không phải là an ủi mà là tôi thực sự muốn biết.”

“Thật chứ?”

“Ừ. Mau nói đi.” Tôi nhanh chóng lấy cái bút để trong tủ ở đầu giường ra.

Cô ấy nhỏ giọng đọc một lần, tôi lập tức ghi lại.

“Tôi đọc lại, cô nghe xem có sai không nhé.” Tôi đọc lại dãy số vừa viết lên tay.

“Không sai.”

“Giờ tôi đọc ngược lại.” Tôi đọc ngược dãy số trên tay từ trái sang phải. “Đúng không?”

“Đúng.”

“Zero nine eight six five nine two... ”

“Anh làm cái gì thế?”

“Đọc lại số điện thoại của cô bằng tiếng anh.” Tôi nói. “Tiếp theo là tiếng Đài. Không cáo bối lưu...”

“Được rồi.” Rốt cuộc cô cũng mỉm cười. “Đừng đọc nữa.”

“Vừa rồi là lỗi của tôi, mong cô đừng trách.”

“Ừ.”

“Vậy cô tha thứ cho tôi rồi chứ.”

“Ừ.”

Tôi thở phào một hơi, nhưng lại lập tức nhớ ra, tôi không quen cô ấy.

“Cô Hàn...”

“Gọi cô Hàn nghe lạ quá, cứ gọi tôi Anh Nhã là được.”

“Anh...” Tôi ngừng một chút. “Cô Anh Nhã, tôi thật sự không phải người cô biết.”

“Gọi cô Anh Nhã nghe càng lạ.” Cô cười.

“Quan trọng không phải cô hay không cô.” Tôi gấp rút nói. “Quan trọng là tôi không quen cô.”

“Anh lại bắt đầu rồi.” Cô ngừng cười. “Anh còn muốn chọc tôi giận lại à?”

“Cái này...”

“Cái này cái kia gì.” Cô nói. “Cứ vậy đã. Tôi phải đi làm đây. Bye bye.”

Cô cúp máy, tôi không kịp giải thích tiếp.

Xem ra cô hẳn không phải trong nhóm lừa đảo, nhưng như vậy càng không tốt.

Vì tôi không thể để cô ấy tiếp tục nhận nhầm người.

Làm sao đây? Dẫu tôi nói bao nhiêu lần là tôi không quen cô ấy thì cô ấy vẫn không chịu tin.

Lẽ nào chỉ có cách để cô ấy tới gặp tôi, vậy cô mới hiểu mình nhận sai người?

Gặp mặt là một ý không tồi, nhưng có cần phức tạp như vậy không?

Một tháng sau, cứ cách khoảng ba ngày cô ấy lại gọi điện cho tôi.

Tôi có lúc nhấn mạnh mình vốn không quen cô ấy, nhưng dường như cô ấy hoàn toàn không để ý tới lời tôi nói.

Sau đó tôi cũng lười giải thích tiếp.

Về phần số điện thoại mới của cô ấy, tôi chưa từng gọi, không phải vì tôi lo đây là lừa đảo qua điện thoại.

Mà là bởi nếu gọi, tôi sẽ chẳng còn lý do gì để nói mình thực sự không quen cô gái đó.

Dần dần tôi cũng quen nhận được điện thoại của cô ấy, hơn nữa còn có thể trò chuyện cùng cô vài câu.

Tới sau này, thậm chí tôi đã gần như quên hẳn, mình vốn không quen cô gái đó.

Tôi rất muốn khiến cô gái ấy biết mình không phải người cô ấy quen, nhưng sau lại lo rằng sau khi mình nói rõ ngọn ngành sẽ không thể nghe lại giọng nói ngọt ngào đó.

Hơn nữa sau khi biết tôi không phải người quen, liệu cô gái ấy sẽ phản ứng ra sao?

Cô ấy sẽ đau lòng, buồn bã? Tâm lý có tổn thương không?

Tôi nên làm gì đây?

4. Chương 4

Bất tri bất giác, tôi và cô ấy đã nói chuyện với nhau được ba tháng.

Cho dù ba tháng trước chúng tôi không quen không biết, nhưng sau quãng thời gian trò chuyện qua điện thoại như vậy hẳn cũng có thể coi là quen biết rồi?

Trước đây có bạn qua thư, giờ có bạn qua mạng, còn tôi với cô ấy có thể coi là bạn qua điện thoại hay bạn qua di động.

Chỉ tiếc là trong lòng cô ấy, tôi luôn tồn tại dưới hình tượng một người khác.

Tôi xem “Người kết thúc ma quỷ” chiếu lần thứ n trên ti vi, di động lại vang lên.

“Anh đang làm gì vậy?”

“Tôi đang nghĩ về cuộc sống.”

“Anh bớt làm trò đi.” Cô nói. “Anh chỉ đang chán muốn chết thôi.”

“Cô đoán đúng rồi.” Tôi hỏi. “Có chuyện gì vậy?”

“Tôi muốn kể với anh một chuyện.” Cô vui vẻ nói. “Tôi đã sắp tốt nghiệp được rồi.”

“Tốt nghiệp?” Tôi rất bối rối. “Tốt nghiệp ở đâu?”

“Đương nhiên là đại học rồi.”

“Hả?” Tôi gần như nhảy bật dậy khỏi ghế sofa.

“Sao thế?”

“Cô còn là sinh viên?” Tôi bắt đầu lắp bắp. “Cô... cô mới 22 tuổi?”

“Tôi 23 tuổi rồi.” Cô ấy lại cười nói. “Anh quên rồi à? Tôi đi học muộn một năm.”

Tôi ngạc nhiên tới mức không nói nên lời, tay phải nắm di động cũng lập tức cứng nhắc.

Có lẽ là bởi bản thân giờ đã 35 tuổi nên tôi luôn cho rằng cô ấy khoảng 30 tuổi.

Vì vậy cho dù giọng nói cô gái ấy thật ngọt ngào và trẻ trung, cho dù mấy tháng trước cô ấy còn là người rót rượu, không ngờ tôi lại chưa từng nghĩ tới khả năng cô ấy mới chỉ hơn 20 một chút.

Hóa ra tôi cũng đặt một nửa hình tượng khác trong lòng lên trên người cô gái này.

“Sao đột nhiên lại không nói gì thế?”

“Em...” Cổ họng tôi khô khốc. “Em còn trẻ quá.”

“Anh chỉ hơn tôi có vài tuổi thôi.” Cô ấy lại cười. “Đừng có cậy già mà lên mặt.”

Đâu phải vài tuổi, hơn mười tuổi đấy cô em à, em có thể gọi tôi là chú nữa đấy.

Cô gái này mới 23 tuổi, đang lúc trẻ tuổi mê người, có hạnh phúc thuộc về chính mình, cũng có thể đang khao khát hạnh phúc.

Nếu vì mối quan hệ với tôi, cô ấy bỏ lỡ hẳn, vậy chẳng phải tôi đã tạo nghiệp chướng nặng nề rồi sao.

Tôi nghĩ cũng đã tới lúc làm theo lương tâm rồi.

“Cô Hàn.”

“Anh lại bắt đầu rồi.” Cô gái đáp. “Gọi tôi là Anh Nhã.”

“Được. Anh Nhã.” Tôi nói. “Chúng ta có thể gặp nhau không?”

“Được thôi.” Cô mỉm cười rất hài lòng.

Tôi lại cảm động tới mức suýt khóc thành tiếng.

Mấy năm nay, hẹn gặp đàn bà con gái qua điện thoại, các cô ấy luôn nói:

“Á, thật không may, bận mất rồi, hôm nào khác đi. Liên lạc sau.”

Không có cô nào nói rõ cuộc là bận việc gì, càng không phải chỉ nói có một câu duy nhất “được thôi”.

Tuy rằng người mà cô ấy thực sự quen biết không phải con người thật của tôi, nhưng ít nhất, cô ấy cũng tạo cho tôi ảo giác được đồng ý gặp mặt.

Tôi hẹn thời gian và địa điểm với cô gái ấy, buổi tối tám giờ ở Starbucks dưới siêu thị Đức An ở Đà Nam.

Còn hơn ba giờ, tôi tắm rửa trước, sau khi tắm rửa xong lại thay quần áo trước gương.

Từng món từng món một, như trình diễn thời trang.

Tôi không khỏi cười khở, mình tới để cô gái ấy biết mình không phải người cô ấy quen cơ mà, có phải đi hẹn hò đâu.

Cứ mặc quần áo bình thường vậy.

Tôi chẳng có lòng dạ nào ăn tối, đành ngồi trên ghế sofa xem phim tới tận lúc phải ra ngoài.

Khi tới Starbucks vẫn còn cách thời gian hẹn chừng 15 phút, tôi bèn bước thẳng vào trong quán.

Gọi cốc cà phê, tìm cái bàn trống nhìn được về phía cửa trước, ngồi xuống.

Ngồi được hai phút rồi mới nhớ ra là mình đâu có biết cô gái ấy, cho dù cô ấy có bước vào cũng đâu nhận ra được.

Vì vậy lại đứng dậy đổi sang vị trí đối diện, quay mặt vào trong cửa hàng.

Song lại nghĩ lại, nếu quay mặt vào trong cửa hàng, cô ấy vào cửa xong sẽ khó thấy tôi.

Vẫn cứ quay mặt ra cửa thì hơn.

Tôi lại đứng dậy lần thứ hai, lại ngồi lại vị trí cũ.

“A!”

Tôi đột nhiên kêu lên một tiếng, vỗ bàn một cái, quấy nhiễu các khách hàng khác trong tiệm.

Đúng là ngốc, tôi không quen cô ấy, cô ấy cũng chẳng biết tôi, có ngồi đâu cũng vậy cả thôi.

Hành động vừa rồi khiến tôi rất xấu hổ, nhịp tim cũng lập tức tăng tốc, tôi phát hiện hai tay mình đang run run.

Giờ mình sao vậy? Có cần căng thẳng tới vậy không?”

Cô ấy trông ra sao? Có thật là một cô gái trẻ không?

Ấn tượng của tôi về những cô gái trẻ hiện giờ đều đến từ những album ảnh trên blog.

Những bức ảnh đó đều do các cô gái tự chụp, hơn nữa tất cả đều là nghiêng máy một góc 45 độ, miệng chu ra.

Nếu không thì cũng là đeo lông mi giả, cố làm cho hai mắt to lên, kẻ lông mày, đánh phấn cho hai má hồng hồng, mặc đồ hở ngực,, liếc nhìn về phía máy ảnh, nhăn mặt nhăn mũi lè lưỡi.

Cô ấy là gái trẻ thời nay sao?

“Hi.” Một cô gái tới trước mặt tôi, mỉm cười nói. “Đã lâu không gặp.”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn cô, hoàn toàn không biết nên phản ứng ra sao.

Cô gái này không phải loại gái trẻ thời nay, theo cách nói của thời chúng tôi, đây là một cô gái xinh đẹp, hơn nữa cũng ít trang điểm.

“Anh chờ tôi một chút.” Cô cười nói. “Tôi đi gọi cà phê.”

Cô gái xoay người tới quầy bar, ánh mắt tôi vẫn dán sát theo bóng lưng cô.

Tôi xác định 100% là mình chưa từng thấy cô gái này, cho dù là trong mơ cũng chưa từng thấy.

Nhưng... Sao cô ấy nhận ra được tôi?

“Anh đang làm gì thế?” Cô bưng cốc cà phê về bên bàn, ngồi xuống.

“Uống cà phê.” Tôi đáp.

“Nói chuyện lâu qua điện thoại, giờ thành câu cửa miệng mất rồi.” Cô mỉm cười nói.

Tôi cười theo nhưng không cách nào cười tự nhiên như cô ấy.

“Cô Hàn...”

“Gọi tôi Anh Nhã.”

“Anh... Anh Nhã. Cô nhìn kỹ mặt tôi đi.” Tôi rất căng thẳng. “Cô từng gặp tôi rồi sao?”

“Ừm...” Cô quan sát cẩn thận khuôn mặt tôi.

Cô ấy mới nhìn được ba giây tôi đã đỏ mặt, theo phản xạ, cúi đầu.

“Này, đừng quay mặt đi chứ.” Cô nói. “Tôi còn chưa thấy rõ mà.”

“Nhìn vậy đủ rồi.” Tôi ngẩng đầu lên. “Sao? Cô thực sự nhận ra tôi chứ?”

“Tôi mới chỉ thấy anh hai lần, hơn nữa lần gặp mặt gần nhất cũng đã từ bốn tháng trước rồi.” Cô nói. “Thẳng thắn mà nói, tôi không có mấy ấn tượng về tướng mạo anh.”

“Cái này...”

“Cái này cái kia gì.” Cô lại mỉm cười. “Anh không thể trách tôi được, ánh đèn trong Blue Wave không sáng mấy, sao thấy rõ được.”

“Nhưng cô không thể nhìn nhầm Lương Triều Vĩ dưới ánh nắng thành Kim Thành Võ dưới ánh đèn mờ chứ.”

“Anh nói chuyện vẫn thú vị như vậy.” Cô gái lại cười.

”Tôi...:

“Thật ra là vì hai lần tôi thấy anh, anh đều đang đeo kính mát.” Cô nói.

“Mang kính mát trong pub?” Tôi bối rối. “Gì kỳ vậy.”

“Tôi cũng thấy kỳ, vì thế tôi tưởng anh là người mù. Lúc anh đứng dậy muốn vào toa lét, tôi bèn đỡ anh tới cửa toa lét, anh nói cảm ơn xong mới bảo mình không bị mù.”

Cô mỉm cười. “Chúng ta quen nhau như vậy đấy.”

“Cô không giận à?”

“Anh chỉ đùa thôi mà. Hơn nữa anh còn nói với tôi: cho dù dưới cặp kính đen, em vẫn lấp lánh, diễm lệ như thường.” Cô mỉm cười nói tiếp. “Chẳng cách nào, tôi là con gái, tôi thích những câu như vậy.”

Tuy rất giống phong cách của tôi, nhưng thật đáng tiếc, tôi đâu có nói câu đó.

“Vậy vì sao cậu ta lại mang kính đen?” Tôi hỏi.

“Cậu ta cái gì?” Cô ấy nói: “Là anh mà. Anh nói mình mới phẫu thuật chữa cận thị không lâu, phải mang kính mát để ngăn tia tử ngoại. Ban ngày anh đeo quen rồi, tối tối cũng lười tháo ra.”

“Cuối cùng mọi chuyện cũng rõ ràng rồi.” Tôi nói.

“Hả?”

“Cô Hàn, tôi...”

“Này.” Cô ngắt lời tôi. “Gọi tôi là Anh Nhã.”

“Anh Nhã.” Tôi nói. “Tôi chưa từng phẫu thuật mắt để chữa cận thị.”

“Nhưng anh nói là...”

“Nếu tôi phẫu thuật mắt chữa cận rồi, sao giờ tôi còn đeo kính cận?”

Tôi dùng ngón tay đẩy đẩy cặp mắt trước mũi.

Cô mở to mắt, có vẻ rất kinh ngạc.

“Cô biết cậu ta bao nhiêu tuổi không?”

“Nhìn qua cũng chỉ hơn tôi vài tuổi.” Cô gái không sửa tôi dùng chữ “anh ta” nữa.

“Cô nghĩ tôi bao nhiêu tuổi?”

“Ừm...” Cô gái lại ngấm ngấm khuôn mặt tôi. “Anh hẳn đã...”

“Tôi năm nay 35 tuổi.” Tôi nói. “Lớn hơn cô 12 tuổi.

Môi cô hơi nhếch lên, như muốn nói gì đó song lại nói không ra lời.

“Liệu có thể lúc cậu ấy đọc số cho cô, không cẩn thận đọc sai hay là cô ghi sai không?”

“Không thể nào. Tôi dùng di động gọi cho anh ta, vì vậy chúng tôi đều có số của nhau mà.”

“Vậy chắc cậu ta từng gọi điện cho cô.” Tôi xóc lại tinh thần.

“Tôi chưa từng nhận điện thoại của anh ấy.” Cô lắc đầu, rồi cúi xuống im lặng.

Tôi thầm mắng mình ngốc, hiển nhiên số điện thoại hiện giờ của tôi là của cậu ta trước đây, tôi không gọi cho cô ấy, làm sao cô ấy nhận điện được? Hơn nữa nếu cậu ta từng gọi điện, cô ấy cũng chẳng gọi cho tôi mãi như vậy.

“Vậy anh thật sự không phải anh ấy?” Cô ngẩng đầu lên hỏi.

“Ừ.” Tôi nói. “Tôi rất xin lỗi.”

Cô lại nhìn tôi một cái, thần sắc hơi ảm đạm, tôi rất không đành lòng.

Hơn nữa, cảm giác tự trách, xấu hổ, hối hận, tội lỗi lập tức dâng lên trong lòng.

“Cô Hàn.” Tôi nói. “Tôi rất xin lỗi, đều là lỗi của tôi. Tuy tôi thường nói trong điện thoại là mình không phải anh ta song thật ra tôi có thể làm sáng tỏ mọi chuyện sớm hơn. Thế nhưng tôi vẫn không gắng hết sức, vì tôi sợ sau khi cô biết rõ chân tướng, tôi cũng không được nghe giọng cô nữa. Tôi đã quá ích kỷ. Xin lỗi, xin lỗi cô. Tôi...”

Tôi càng nói càng thấy khổ sở, nói tới đoạn sau cổ họng đã nghẹn lại, chẳng thốt lên lời.

Tôi cảm thấy trái tim mình như co thắt lại, không phải bởi cảm giác tội lỗi mà là bởi thần sắc cô đơn của cô ấy.

“Cô Hàn.” Tôi khẽ gọi một tiếng.

Cô gái ấy vẫn không đáp lại, cúi đầu như chìm vào trầm tư.

“Cô Hàn.” Tôi lại gọi thêm một tiếng.

Lần này cô ấy nghe thấy, từ từ ngẩng đầu lên.

“Nói chung tôi rất xin lỗi.” Tôi đứng lên, định đi khỏi. “Tôi nghĩ mình cũng nên đi thôi.”

“Gọi tôi Anh Nhã.” Cô nói.

“Hả?” Tôi ngẩn người.

“Cho dù anh không phải anh ấy thì anh vẫn là anh mà.” Không ngờ cô ấy lại mỉm cười nói: “Tôi với anh cũng chẳng phải không quen không biết gì, không thì ba tháng trò chuyện qua điện thoại kia là lãng phí sao?”

Tôi cảm động tới ngậy ngẩn cả người.

“Ngồi đi.” Cô nói. “Còn đứng đó làm gì?”

Tôi như làm theo lệnh, từ từ ngồi xuống, cô mỉm cười với tôi.

“Cảm giác anh tạo cho tôi cũng rất giống cảm giác về anh ấy.” Cô ấy nói.

“Đó là cảm giác gì?” Tôi hiếu kỳ hỏi lại.

“Tôi không tả được.” Cô suy nghĩ một chút rồi nói tiếp. “Nói đơn giản thì có cảm giác rất đáng tin cậy.”

“Thật không?”

“Không thì sao vừa vào cửa tôi đã biết đó là anh?”

“Tôi...” Tôi muốn phản bác nhưng không biết nên phản bác ra sao.

“Còn nữa, anh và anh ấy đều rất lương thiện, đều tha thứ cho sự tùy tiện của tôi.” Cô ấy nói.

“Cô xinh đẹp như vậy, có dù tùy tiện tới mức nào đi chăng nữa cũng vẫn có một đồng nam sinh nguyện ý tha thứ mà.”

“Anh cũng như anh ấy vậy, nói rất hay.” Cô mỉm cười.

Cô gái ấy thực sự rất thích hợp với nụ cười, không chỉ tiếng cười ngọt ngào mà ngay cả nụ cười cũng thật tươi tắn.

Cô ấy bắt đầu kể quá trình quen anh ta với tôi.

Ban ngày cô đọc sách, tới tới pub làm nhân viên rót rượu.

Khoảng bốn tháng trước, trường mới khai giảng, đó là lần đầu tiên cô gặp anh ta, khi đó cô ấy vừa thất tình.

Có thể là do thất tình, tâm tình cô rất tệ, thậm chí muốn tạm nghỉ, không đi học nữa.

Nhưng anh ta khuyên cô nên học xong, cũng bảo cô đừng làm người rót rượu nữa để tránh ảnh hưởng tới việc học tập ban ngày.

Có lẽ do hợp ý, cô với anh ta rất thân thiết, dường như cũng có hảo cảm.

“Một tuần sau, tôi lại gặp lại anh ta lần thứ hai.” Cô ấy nói. “Anh ấy nói phải tới đại lục công tác một tháng, rồi hẹn tôi lúc về Đài Loan sẽ lại liên lạc. Nhưng hôm anh ấy về Đài Loan, tôi gọi điện thì người nhận lại là anh.”

Hèn gì lần đầu gọi điện, câu đầu cô đã hỏi: “Anh về chưa?”

“Nhưng tôi với cô nói chuyện ba tháng mà tôi chẳng hề nói muốn gặp mặt. Cô không thấy lạ sao?”

“Không đâu.” Cô ấy nói. “Vì chúng tôi hẹn sau khi tôi tốt nghiệp mới gặp mặt. Vì vậy lúc anh vừa nghe thấy tôi đã tốt nghiệp, hẹn gặp mặt, tôi thật sự rất vui, vì anh chưa quên lời hẹn ấy.”

“Người hẹn cô là cậu ta, không phải tôi.”

“Ừ.” Ánh mắt cô hơi tối đi.

Trái tim tôi lại co thắt lại.

“Cô có biết cậu ta làm việc ở công ty nào không?” Tôi hỏi.

“Không biết.” Cô lắc đầu. “Tôi chỉ biết anh ấy làm kỹ sư điện tử ở Nam Khoa.”

“Cậu ta làm về lập trình? Hay về thiết bị? Hay là RD?”

“Mấy thứ đó tôi không biết.” Cô gái lại lắc đầu.

“Cô thực sự không biết tên cậu ta?”

“Tôi chỉ biết anh ấy họ Thái, cũng quên hỏi tên.” Cô nói. “Anh ấy nói bạn bè đều gọi anh ấy là Solution, nhưng tôi thấy cái tên này khó đọc quá, vì vậy chỉ dùng ‘anh’ để xưng hô với anh ấy.”

“Solution?” Tôi nhúm mày. “Cái tên tiếng Anh này thật kỳ lạ, biết tìm thế nào đây?”

“Anh định tìm anh ấy?” Ánh mắt cô sáng lên.

“Ừ.” Tôi gật đầu. “Tôi không muốn gánh tội chia rẽ hai người.”

“Không nghiêm trọng vậy đâu.” Cô nói. “Tôi với anh ấy chỉ là bạn bè, nói chuyện hợp nhau thôi.”

“Không. Tôi chắc chắn sẽ tìm được cậu ta.” Tôi nói. “Sau khi tìm được tôi sẽ báo cho cô.”

“Vậy cảm ơn.” Cô gái mỉm cười đáp. “Có điều anh thật sự không cần quá để ý đâu.”

Không phải tôi để ý, cũng chẳng phải để bù đắp sai lầm hay làm tiêu trừ cảm giác tội lỗi.

Tôi chỉ muốn thấy nụ cười ngọt ngào của cô ấy.

Vì tôi tin, chỉ cần cậu ta xuất hiện, cô ấy chắc chắn sẽ cười rất thoải mái.

Tôi đột nhiên cảm thấy, giúp các cô gái hài lòng là chuyện quan trọng nhất trên thế giới này.

5. Chương 5

Nghi hoặc tồn tại trong tôi suốt ba tháng rớt cuộc cũng đã được giải đáp.

Số điện thoại mới trên tay tôi là của cậu ta trước đây, vì vậy khi cô ấy gọi vào số này, tất nhiên sẽ cho rằng là cậu ta nhận điện thoại.

Trừ phi giọng nói khác nhau quá xa, hay là gọi cho con trai nhưng lại nghe thấy giọng con gái.

Huống chi tôi với cậu ta cùng họ Thái, lại cùng làm kỹ sư ở Nam Khoa.

Nhưng vấn đề mới lại nảy sinh.

Vì sao lại bỏ số điện thoại này đi? Lẽ nào cậu ta cũng định ấn nút reset như tôi?

Chuyện này không thể xảy ra được. Vừa quen cô gái xinh đẹp là vậy, nếu vẫn định ấn reset thì thật quá khiếm nhã.

Cũng không thể có chuyện cậu ta định tránh cô ấy, không thì lưu lại số điện thoại làm gì?

Vậy rớt cuộc là vì sao?

Tôi rất muốn tìm ra đáp án, còn gấp hơn so với lúc bình thường làm debug.

Theo thói quen của người hiện đại, phương pháp đơn giản nhất mà người ta nghĩ tới đầu tiên là lên mạng, tôi cũng không ngoại lệ.

Nhưng những điều mà tôi biết chỉ có: Thái, Nam Khoa, kỹ sư, nhiều lắm thì thêm được Solution.

Nếu lên Google search, chắc có khoảng vài ngàn mục, nhưng những mục đó đều chẳng thể tham khảo.

Quả nhiên trong thời đại mạng mẽo phát trên thế này, khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới, là tôi tra Google không thấy bạn.

Dẫu sao tôi cũng là kỹ sư được đào tạo bài bản, gặp vấn đề phức tạp tới đâu cũng sẽ phân tích thật hệ thống.

Tôi mở một file Excel, sắp xếp các công ty trong Nam Khoa, đặt tên là: Solution. xls.

Không tính khu Cao Hùng, hiện giờ ở Nam Khoa có 95 công ty, số lượng nhân viên tổng cộng sắp xỉ năm vạn người.

Bỏ qua sinh vật, khoa học kỹ thuật với các sản nghiệp khác, còn 76 công ty liên quan tới các vấn đề điện tử.

Trong 76 công ty này, nếu không xét tới nhân viên thực tập và nhân viên hành chính, có lẽ có khoảng một vạn kỹ sư.

Trong số một vạn kỹ sư này, có bao nhiêu người họ Thái đây?

Nếu tìm người họ Thái trong một vạn tên kẻ cướp hay tội phạm giết người, chắc cũng chỉ có vài kẻ thôi.

Không khéo còn chẳng có ai.

Nhưng nếu một vạn người đó đổi thành trung hậu thành thật, khiêm tốn ít lời, đối xử thành khẩn, làm việc đến nơi đến chốn, vậy trong số đó họ Thái chắc chắn rất nhiều.

Vì đại đa số những người họ Thái đều như vậy, tôi cũng chẳng ngoại lệ.

Ài, sao cậu ta không mang họ gì khác, sao lại mang họ Thái giống tôi cơ chứ?

Tôi tìm trong công ty mình trước, công ty có 1500 nhân viên, kỹ sư chiếm khoảng một phần ba.

Trong công ty ngoại trừ tôi ra còn năm kỹ sư khác mang họ Thái.

Trong số đó một người lớn tuổi hơn tôi, một người bằng tuổi tôi, còn ba người khác nhỏ tuổi hơn tôi.

Trong số ba kỹ sư tuổi hơn tôi này chỉ có hai người dưới 30 tuổi.

Theo mô tả của cô ấy, tuổi cậu ta chắc dưới 30, vì vậy chắc tôi cần hỏi hai người này.

“Này, Thái Bang Vi.” Tôi hỏi. “Cậu có biết một cô gái tên Hàn Anh Nhã không?”

“Hàn Anh Nhã?” Cậu ta lắc đầu. “Cô ấy là ai?”

“Đừng hỏi, rất kinh khủng.” Tôi lập tức bỏ qua.

“Này, Thái Bách Xương.” Tôi hỏi. “Cậu có biết một cô gái tên Hàn Anh Nhã không?”

“Hàn Anh Nhã?” Cậu ta lắc đầu. “Không biết. Có điều tôi biết em gái cô ấy.”

“Cậu biết em gái cô ấy?” Tôi ngạc nhiên.

“Ừ.” Cậu ta cười gian xảo. “Em gái cô ấy tên Hàn Anh Tĩnh.”

“Ồ quý!” Tôi mắng một tiếng rồi quay người bỏ đi.

“Đợi tôi chút.” Cậu ta hét lớn phía sau. “Tôi còn biết chị cô ấy Hàn Anh Thuần, anh trai cô ấy Hàn Anh Đạo...”

Sao kẻ vô duyên như thế cũng mang họ Thái nhỉ? Đúng là làm mất hết mặt mũi dòng họ Thái.

Xem ra có thể loại bỏ công ty của mình rồi, chỉ còn có 75 công ty thôi.

Nhưng phải biết, tư liệu về công nhân công ty khác lại không dễ kiếm như vậy.

Trên mạng không có tư liệu cá nhân của công nhân trong công ty, đành phải gọi điện thoại vậy.

“Xin lỗi, cho hỏi trong công ty của anh(chị) có bao nhiêu kỹ sư họ Thái?”

“Hả?” Người nhận điện thoại cho dù là nam hay nữ cũng đều bối rối, không biết nên trả lời ra sao.

“Là thế này. Em trai tôi làm kỹ sư ở Nam Khoa, tôi muốn tìm cậu ta.”

“Cậu ấy là nhân viên công ty chúng tôi à?”

“Tôi không dám chắc, thế nên mới phải tìm từng công ty một.”

“Em trai anh tên là gì?”

“Là thế này? Nó cãi nhau với cha tôi, trong cơn giận bèn bỏ nhà đi, thậm chí đổi cả tên. Thế nên tôi chỉ biết nó họ Thái, nhưng tên hiện giờ cũng không biết.”

“Em trai anh bao nhiêu tuổi?”

“Ừm... Khoảng 30 tuổi, hoặc dưới 30 tuổi.”

“Anh ngay cả em trai mình bao nhiêu tuổi cũng không biết?”

“Là thế này? Nó với tôi là anh em cùng cha khác mẹ, trước đây tôi không biết có đứa em trai này, giờ mới biết. Anh (cô) có thể giúp tôi, để anh em chúng tôi được đoàn tụ không?”

Nói đại khái, cứ mười công ty thì chỉ có hai chịu giúp tôi tra tư liệu, tám công ty còn lại đều từ chối.

Cũng khó trách họ lại cảnh giác như vậy, vì trong ngành điện tử thường xảy ra chuyện đào chân tường nhà người khác, bọn họ lại chẳng biết ta, cũng chẳng trách họ nghi ngờ động cơ của tôi được.

Huống hồ người hiện đại giờ đã bị những cuộc điện thoại lừa đảo huấn luyện tới mức thực sự máu lạnh, cho dù tôi có nói mình sắp chết, trước khi chết chỉ muốn tìm người họ Thái nói vài lời, họ cũng sẽ chẳng để ý tới tôi.

Tuy rằng xác suất thành công khi gọi điện chỉ có hai phần mười, nhưng đã tốt hơn so với kết quả tôi mong đợi rồi.

Vì tôi chỉ có thể dùng chút thời gian đi làm, tìm một chỗ ở bên ngoài lên gọi điện thoại, vì vậy cuối cùng tôi dùng mười ngày làm việc, gọi cho 75 công ty, có 13 nơi chịu trả lời tôi.

Tôi mở máy tính, bật file Solution.xls chuyển những tên công ty không có cậu ta thành màu đỏ, cũng ghi chú ngày tháng dùng cách gọi điện thoại để xác nhận mấy người họ Thái trong công ty đó không phải là cậu ta.

Tính toán lại, còn 62 công ty, đường còn rất dài.

Di động lại vang lên, tôi ấn phím nghe, ánh mắt dừng trên màn hình máy tính.

“Alô.”

“Ông chú. Chú đang làm gì thế?”

“Ông...” Tôi ngạc nhiên. “Ông chú?”

“Anh lớn hơn tôi 12 tuổi, tôi gọi anh ông chú cũng chẳng quá đáng chứ.”

“Em...” Tôi nhận ra giọng nói của cô ấy, ngạc nhiên tới mức không nói nên lời.

“Sao nào? Có phải lại định nói anh không quen tôi không?” Cô mỉm cười. “Tôi muốn tìm kỹ sư họ Thái, làm việc ở Nam Khoa, năm nay 35 tuổi. Là anh, không ai chứ?”

“Ừ.” Tôi nói. “Đúng là tôi.”

Cách lần gặp mặt trước ở Starbucks vừa tròn một tuần lễ.

Trong khoảng thời gian này tôi không nhận được điện thoại của cô ấy, còn cho rằng cô ấy sẽ không gọi tới nữa.

Thật ra cô ấy không cần gọi tới nữa, ngược lại, nếu tìm được cậu ta, tôi nhất định sẽ gọi cho cô ấy.

Giờ lại đột nhiên nhận được điện thoại của cô ấy, tôi vừa mừng lại vừa sợ, tay cầm điện thoại khẽ run run.

“Anh còn chưa nói cho tôi biết, anh đang làm gì?”

“Tôi đang chỉnh lại file excel.” Tôi nói.

“À.”

“Cho hỏi...” Tôi rất căng thẳng. “Có chuyện gì không?”

“Tôi định nói với anh, tôi đã thôi việc ở nhà hàng.”

“Vì sao?”

“Ở nhà hàng tôi chỉ làm thêm thôi, giờ tốt nghiệp rồi, tôi muốn tìm một công việc chính thức.” Cô thở dài. “Có điều tìm hai tuần rồi đều chẳng được.”

“Cô vừa mới tốt nghiệp, sẽ khó tìm việc, đừng sốt ruột, rồi từ từ sẽ tới.”

“Cái đó tôi biết. Có điều...” Cô ngừng lại một chút. “Tôi vẫn cảm thấy rất khó chịu.”

“Bưởi hái trên cây xuống vẫn phải để một thời gian, ăn mới ngọt được.”

“Bưởi?”

“Ừ.” Tôi nói. “Em vừa tốt nghiệp, hiện giờ cũng như quả bưởi vừa được hái khỏi cây, chờ thêm vài ngày, vị mới càng ngọt được.”

“Tôi hiểu rồi.” Cô mỉm cười đáp.

“Nói chung, em đừng nên sốt ruột nữa.”

“Ừ.” Cô nói. “Tôi tìm được việc mới sẽ báo cho anh sau. Cứ vậy đã, bye bye.”

“Được.”

“Anh không nói bye bye à?”

“À.” Tôi nói. “Bye bye.”

“Bye bye.” Giọng nói của cô ấy vẫn dễ nghe như trước.

Cô cúp máy, ba giây sau tôi mới tắt theo.

Cho dù đã tắt điện thoại, giọng nói ngọt ngào của cô vẫn quanh quẩn bên tai.

Trước đây sau khi nói chuyện qua điện thoại với cô ấy xong, trong lòng không hiểu vì sao luôn cảm thấy khó hiểu; nhưng lần này, sau khi cúp điện thoại, cảm xúc lại dâng trào mãnh liệt, chẳng thể kiềm chế nổi.

Vì đây là lần đầu tiên cô ấy gọi điện là để nói chuyện với ông chú tôi đây, là con người của tôi chứ chẳng phải người khác.

Tôi cố gắng giữ tâm tình bình tĩnh, sau đó chuyển sự chú ý về file excel trước mặt.

Tôi còn phải tập trung nghĩ xem bước tiếp theo nên tìm Solution thế nào?

Tôi quyết định dùng cách có trọng thưởng tất có dưng phu.

Đồng nghiệp có lẽ cũng quen biết người trong công ty khác, tôi cũng có vài đàn em làm kỹ sư ở những công ty khác.

Có thể dựa vào mối quan hệ đó nhờ họ giúp đỡ.

Tôi treo thưởng trong công ty, nhờ đồng nghiệp giới thiệu những người khác cũng làm tại Nam Khoa, tôi liên lạc với họ, lại nhờ họ cung cấp cách liên lạc với những kỹ sư họ Thái trong công ty mình.

Nếu giúp tìm được Solution, tôi nguyện bỏ ra một tháng tiền lương để cảm ơn.

Cách này thu được hiệu quả không tồi, năm ngày liên tục, ngày nào cũng có đồng nghiệp báo tin.

Mỗi khi thu được tin tức, tôi lại gọi điện, thậm chí gặp mặt, xác nhận xem có phải Solution hay không.

Thứ bảy tối, tôi cả ngày đều gọi điện thoại, đồng thời chỉnh sửa file solution.xls

Di động lại kêu vang, trên màn hình lại là một dãy số, tôi chẳng nghĩ nhiều, trực tiếp nhấn phím nghe.

“Ông chú. Chú đang làm gì thế?”

“Tôi đang... Ừm...” Đầu óc tôi trống rỗng, chỉ đành nói: “Nói chuyện điện thoại với em.”

“Hả.” Cô hỏi. “Ăn cơm chưa?”

“Ăn bữa trưa rồi.”

“Tôi hỏi bữa tối cơ mà.”

“Chưa.” Tôi nhìn đồng hồ, đã bảy rưỡi rồi.

“Vậy không được đâu.”

“Để tôi ra cửa hàng mua hộp cơm.”

“Ừ.” Cô hỏi. “Hôm nay có đi đâu chơi không?”

“Hôm nay tôi không ra ngoài.”

“Chắc anh trừ đi làm ra còn lại đều chẳng ra ngoài.” Cô nói. “Vậy mai đi chơi đi.”

“Tôi...” Tôi không chuẩn bị tâm lý, lập tức ngây ra, không biết nên làm gì.

“Tôi tôi cái gì? Nếu mai anh bận gì thì mau nói đi, nếu không tôi coi như anh rảnh nhé.”

“Mai tôi không bận gì.”

“Vậy mai đi đạp xe với tôi nhé.”

“Đi đạp xe?”

“Ừ.” Cô nói. “Là xe đạp điện hoặc xe máy.”

“Đương nhiên tôi biết đi xe rồi.” Tôi nói. “Vấn đề là tôi không có xe.”

“Mượn một chiếc là được mà.” Cô cười, rồi hẹn thời gian và địa điểm gặp mặt với tôi.

“Sáng sớm 6 giờ?” Tôi kêu lên một tiếng. “Có lắm không đấy?”

“Không lắm, đúng 6 giờ nhé.” Cô nói. “Cứ vậy đã, mai gặp. Bye bye.”

Rồi cô cúp máy.

Tôi nhanh chóng gọi điện cho đồng nghiệp mượn xe, không ngờ mượn xe còn khó hơn so với đi mua xe mới, gần như không ai có xe đạp.

Vất vả lắm mới có đồng nghiệp bảo dẫu sao mai cũng nghỉ, có thể cho tôi mượn xe của con cậu ta.

Đồng nghiệp này lớn hơn tôi ba tuổi, nhưng con trai đã học cấp một, vậy mà tôi vẫn còn đang hẹn đi xe đạp cùng một cô gái 20 tuổi.

Thực khiến người ta đau lòng.

Đại khái từ sau khi cai sữa, tôi không hề rời giường trước 6 giờ sáng.

Nhưng hôm nay mới 5 giờ tôi đã dậy, 10 phút sau ra khỏi nhà.

Vì đạp xe tới điểm hẹn mất ít nhất 45 phút? Không đi thử nên không biết.

Trời còn mông lung, lại là ngày nghỉ, trên đường gần như không có ai, nhiệt độ cũng vừa phải, đạp xe rất thoải mái.

Tới điểm hẹn, cô ấy còn chưa tới. Nhìn đồng hồ, vừa vặn 6 giờ.

“Hi, ông chú.” Cô đi xe về phía tôi, vẫy vẫy tay. “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Tôi cũng vẫy tay.

Hiện giờ đang có một đi xe đạp, người đi xe sẽ mặc các linh kiện bảo vệ như mũ an toàn, găng tay, còn cả y phục chuyên bảo vệ và giày đi xe.

Nhưng cô ấy ăn mặc rất đơn giản, chỉ có quần Jean, áo phông, không khác gì lúc bình thường.

“Đi thôi.” Cô nói xong bèn đi xe lên trước.

Tôi vốn đạp xe đi phía sau cô, nhưng đi chưa được nửa phút lại phát hiện đi như thế rất nguy hiểm.

Cô ấy mặc quần jean ngắn tới thắt lưng cùng áo phông ngắn, lúc đạp xe, ngửa người trên nghiêng về phía trước, giữa áo phông với thắt lưng quần lộ cả một quãng da trắng trẻo, khe mông cũng như ẩn như hiện.

Tôi vô thức xiết chặt mũi, sợ phun máu ra mắt.

“Để tôi đi trước cho.” Tôi tăng tốc, đi song song với cô.

“Lại tư tưởng đàn ông đàn anh đây.” Cô nói.

“Thích đi trước chắc gì đã là đàn ông con trai.” Tôi nói. “Như ở châu Phi có nước cực kỳ thiên vị đàn ông con trai, nhưng con trai nước đó đều để phụ nữ đi trước.”

“Vì sao?”

“Quốc gia đó do nhiều năm chiến loạn, nhiều nơi bị đặt mìn, không dễ phát hiện.” Tôi nói. “Để phụ nữ đi trước có thể đạp phải mìn.”

Cô lại mỉm cười, vành xe hơi lắc lư.

Cậu ta nói không sai, cô không thích hợp làm người rút bia.

Có lẽ ánh đèn mờ mờ trong pub sẽ khiến cô thêm kiều diễm, nhưng dưới ánh nắng sáng sớm, nở nụ cười để lộ hai lúm đồng tiền mới là dung nhan mỹ lệ nhất của cô ấy.

Chúng tôi đi song song về phía tây, vừa đạp xe vừa trò chuyện, dấu sao trên đường cũng không có ai.

Cuối cùng đạp xe dọc theo đường đê An Bình, đi thẳng tới chỗ cửa biển.

Chúng tôi dừng xe, sóng vai ngồi trên bờ đê, gió biển thổi hiu hiu, ngắm cảnh sông biển giao nhau.

“Ông chú.” Cô quay đầu lại mỉm cười. “Đi xe đạp mệt quá.”

“Từ cấp một đến cấp ba, ngày nào tôi cũng phải đạp xe 40 phút đến trường, lúc về nhà cũng vậy.” Tôi nói. “Vì thế tôi đã quen đạp xe rồi.”

“Đó là chuyện từ hồi nào rồi?”

“Ừm...” Tôi nghĩ một chút. “Bắt đầu từ khoảng 23 năm trước.”

“Vừa khéo năm tôi sinh ra.” Cô cười nói. “Đúng là tôi nên gọi anh là ông chú.”

Tôi cũng cười.

“Tôi gọi anh là ông chú, anh không ngại chứ?” Cô hỏi.

“Đó là sự thật mà, tôi ngại cái gì đây?” Tôi nói.

“Tắm lòng anh thật lớn.”

“Đâu có đâu có.” Tôi nói. “Tôi cũng chỉ còn lại mỗi tắm lòng thôi mà.”

Cô lại cười, tôi cũng cười theo, cả hai đều rất vui vẻ.

“Tuy anh lớn hơn tôi 12 tuổi, nhưng 25 trước có lẽ tôi còn già hơn anh nhiều.” Cô nói.

“25 năm trước?” Tôi bối rối. “Khi đó cô còn chưa sinh ra mà.”

“Ừ.” Cô mỉm cười. “25 năm trước anh 10 tuổi, nhưng tôi còn đang ở kiếp trước, mà tôi khi đó có thể đang là bà lão 70 tuổi. Thế nên 25 trước tôi hơn anh tới 60 tuổi đấy.”

“Đây là em nói phét? Hay là em thực sự tin vào luân hồi?”

“Nói phét thôi.”

Cô nói xong, hai chúng tôi cùng mỉm cười.

“Em rất thích đi xe đạp à?” Cười xong, tôi hỏi.

“Thật ra cũng vừa phải thôi. Sau khi tốt nghiệp cấp ba tôi cũng không đi xe đạp nữa.” Cô nói.

“Cái xe này mới mua mấy hôm trước đấy, đây là lần đầu tiên tôi đi. Vì thế phải cảm ơn anh đã đi cùng tôi.”

“Không.” Tôi nói. “Đây là vinh hạnh của tôi.”

“Hi.” Cô cười. “Khách khí vậy.”

Tôi cũng mỉm cười, nhưng tôi thực sự cảm thấy rất vinh hạnh.

“Sao cô lại đi xe đạp lại?” Tôi hỏi.

“Cuộc sống trước đây của tôi thật quá hoang đường, lãng phí rất nhiều tuổi xuân, vì vậy tôi định bắt đầu sống chân thật trở lại.”

“Cái này thì liên quan gì tới chuyện đi xe đạp?”

“Tôi muốn thấy ánh nắng sớm, đạp xe lướt gió dưới ánh nắng mai. Có lẽ làm vậy sẽ khiến tôi cảm thấy cuộc sống đầy ánh sáng và hy vọng.”

“Vậy giờ cô cảm thấy sao?”

“Cuộc sống quả thực đầy ánh sáng và hy vọng.” Cô mỉm cười.

“Tốt lắm.” Tôi cũng cười theo.

“Cuộc sống có khi hết như dùng bút lông viết chữ tiếng Anh, nếu chữ tiếng Anh viết ra không đẹp, hơn nữa viết còn xiêu xiêu vẹo vẹo, vậy nên làm gì đây?” Cô nói.

“Vậy dùng bút lông biết chữ tiếng Anh nữa, thay bằng bút bi đi.”

“Đúng, ý tôi cũng là vậy.” Cô nói. “Thay bút, chữ viết ra cũng sẽ khác đi. Nói cách khác, chỉ cần thay đổi thái độ với cuộc đời, cuộc sống cũng sẽ thay đổi.”

“Có thực cô mới 23 tuổi không?” Tôi ngạc nhiên. “Suy nghĩ này của cô rất thành thực đấy.”

“Thật chứ?” Cô cũng kinh ngạc. “Nói vậy, chắc tôi rất thành thực?”

“Ừ.” Tôi cười. “Quả nhiên 25 trước, cô là một bà lão 70 tuổi.”

“Tôi có thể coi câu ấy là lời khen chứ?”

“Tôi vốn đang khen cô mà.”

“Cảm ơn.”

“Đừng khách khí.”

“Đi thôi.” Cô đứng dậy, phúi phúi mông. “Đi ăn bánh trứng.”

“Ừ.” Tôi cũng đứng dậy.

Chúng tôi đạp xe trở về, đạp tới một quán bánh trứng nghe nói khá nổi tiếng.

Ăn bánh trứng xong, chúng tôi nói lời tạm biệt.

“Ông chú.” Cô vừa bước lên xe đã quay lại nói: “Tối cùng ăn cơm được không?”

“Đương nhiên là được.”

“Vây chờ điện thoại của tôi nhé.”

“Nhất định rồi.”

“Bye bye.” Cô vẫy vẫy tay, đạp xe đi khỏi.

Tôi lẳng lặng nhìn bóng lưng cô, cảm động tới mức suýt khóc.

Tôi lại đạp xe thêm một giờ mới về đến nhà.

Về nhà, trước tiên là tắm rửa, tắm xong lại thấy toàn thân nhứt mõi, nằm thẳng cẳng lên giường ngủ.

Lúc tỉnh lại đã khoảng hai giờ chiều, làm chút mỳ ăn liền coi như bữa trưa, ăn mỳ xong lập tức mở máy.

Còn rất nhiều tài liệu phải chỉnh sửa, cũng còn rất nhiều người phải liên lạc, tôi phải nắm chắc thời gian.

Di động đặt trong khoảng tôi có thể với tay ra lấy, để bảo đảm mình sẽ không bỏ lỡ cuộc điện thoại cô gọi tới.

Chỉnh sửa tài liệu xong, lại dùng điện thoại trong phòng gọi hỏi thử vài kỹ sư họ Thái, sau đó di động vang lên.

“Ông chú.” Cô nói. “Tối nay tới Quý Tộc Thế Gia ăn nhé.”

“Được.” Tôi nói.

“Thân phận địa vị của anh như vậy, tới Quý Tộc Thế Gia ăn có hạ thấp anh không?”

“Không đâu.” Tôi cười. “Lúc thường tôi chỉ ăn đồ ăn liền thôi.”

“Vây được rồi.” Cô cũng mỉm cười.

Chúng tôi hẹn nhau gặp mặt ở nhà hàng lúc bảy giờ, lần này tôi đi xe máy tới.

Đây là một quán ăn với giá bình dân, khi ăn không cần quá để ý, rất phù hợp với phong cách của tôi.

Tôi dừng xe xong, chỉ chờ hai phút cô đã xuất hiện.

“Ông chú.” Cô vẫy vẫy tay với tôi, mỉm cười.

Tôi gật đầu, cười lại rất tự nhiên, cũng rất vui vẻ.

Cô ấy vẫn ăn mặc gọn nhẹ, vẫn cái quần Jean thắt lưng thấp buổi sáng, thêm một cái áo phông mới.

Tuy sáng nay vừa gặp nhưng tôi cứ thấy như đó đã là chuyện từ tuần trước.

“Ông chú.” Chọn món xong, cô đột nhiên hỏi: “Sao anh không tìm bạn gái?”

“Không phải không tìm.” Tôi nói. “Mà là tìm không được.”

“Trước đây anh có bạn gái không?” Cô lại hỏi.

“Đã từng có hai người. Có điều đều là chuyện đã từ lâu lắm rồi.”

“Ừm.” Cô nói. “Vây chắc đã lâu rồi anh không đi ăn một mình với đàn bà con gái.”

“Để tôi tính xem đã bao nhiêu năm rồi.”

Tôi giơ tay phải ra, một ngón, hai ngón, ba ngón, bốn ngón...

Sau khi lật ngón thứ năm ra, tôi há hốc miệng, không nói được lời nào.

“Thế nào rồi?” Cô hỏi.

“Xong rồi, năm ngón tay không đủ rồi, nếu còn tính nữa chắc tôi khóc mất.”

Cô mỉm cười, còn tôi chỉ có thể cười khổ.

“Tiếc là tôi không có chị, nếu không nhất định sẽ giới thiệu cho anh.”

“Đúng vậy, thật đáng tiếc.”

“Có điều tôi có cô lớn hơn anh ba tuổi, cô ấy rất đẹp đấy.”

“Thật không?”

“Tiếc là tôi có chú rồi.”

“Này.”

“Tôi hay đùa quá trớn, mong anh đừng để ý.” Tôi nói.

“Với đàn ông cỡ tuổi tôi, nếu có cô gái 20 tuổi nào chịu nói chuyện với hẳn, hẳn nhất định sẽ cảm động tới mức khóc rống lên, sẽ không để ý đâu.”

“Thật chứ.”

“Ừ.” Tôi gật đầu. “Mỗi lần nói chuyện với em, tôi đều muốn khóc.”

“Là bởi tôi nói chuyện quá thẳng thắn hả.”

“Cái này cũng đúng.”

Chúng tôi cùng mỉm cười, càng cười càng vui vẻ.

“Anh có muốn cô gái trẻ tuổi như tôi thành bạn gái anh không?” Sau khi ngừng cười, cô ấy bèn hỏi.

“Cái này...” Tôi đột nhiên cảm thấy khuôn mặt nóng bừng lên.

“Cái này cái kia gì, cứ nói xem.”

“Đối với tôi mà nói, đương nhiên là tốt, nhưng đối với cô gái trẻ như cô lại không tốt.”

“Vì sao?”

“Vì tôi có thể kiên trì chờ cô ấy lớn lên, nhưng cô ấy lại không đành lòng thấy tôi già đi.”

“Ông chú.” Cô nhìn tôi một cái, nói: “Anh thật lý trí.”

“Đâu có đâu có.” Tôi nói. “Tôi cũng chỉ còn lý trí thôi.”

“Sáng nay anh vừa bảo mình chỉ còn mỗi tấm lòng thôi mà.”

“À, vậy tôi sửa lại một chút. Tôi chỉ còn lòng dạ với lý trí thôi.”

Món chính được đưa lên, tôi và cô cùng ăn, vừa ăn vừa nói chuyện, rất thoải mái và tự nhiên.

Trước đây, lần đầu hẹn con gái đi ăn, luôn ăn mà chẳng biết vị. Vì ăn uống không phải trọng điểm, lưu lại ấn tượng tốt đẹp cho đối phương để ngày sau còn hẹn tiếp mới là trọng điểm.

Vì vậy lúc ăn cơm phải luôn chú ý tới vẻ mặt, cách ăn mặc, cách ăn, cách nói của mình, cũng phải chuẩn bị vài chuyện cười để tránh cho không khí khỏi lạnh lẽo. Nhưng thường tôi kể chuyện cười xong không khí còn lạnh hơn.

Vì thế ăn bữa đó rất khó khăn, mà có lẽ đối phương cũng vậy.

Nhưng lúc đi ăn với cô ấy, tôi lại chẳng cảm thấy khó khăn hay mất tự nhiên; cho dù đã lâu rồi tôi không đi ăn với phụ nữ một mình. Tôi cũng không căng thẳng.

Tôi cũng không cần giả bộ đứng đắn, không cần ra vẻ tiêu sái hay anh tuấn, chỉ cần ăn uống như bình thường.

Cô có vẻ cũng rất tự nhiên, không chút căng thẳng hay khách sáo.

Vì vậy ăn uống cũng chỉ là ăn uống, ăn uống có thể là một chuyện rất đơn giản song lại rất hạnh phúc.

Nếu sau này có thể thường xuyên đi ăn với cô ấy, vậy thật tốt biết bao.

Tôi cảm thấy mình và cô ấy như quen nhau đã lâu rồi, nhưng nếu bỏ không tính ba tháng nói chuyện qua điện thoại, từ ngày đầu tiên gặp cô ấy tới giờ mới chỉ ba tuần lễ, cũng mới chỉ gặp mặt có ba lần.

Có thể vì tôi quá cô độc, cũng có thể vì cô vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp, lại có thể chỉ bởi tôi quá khao khát muốn tìm một người bạn khác phái cùng ăn tối, có thể vì đàn ông con trai độc thân tuổi gần trung niên khó tránh khỏi mê luyến thân thể thanh xuân...

Tôi đột nhiên có cảm giác thật mãnh liệt, tôi rất thích cô ấy.

Nếu cô ấy trở thành bạn gái tôi, vậy sẽ hạnh phúc tới mức nào.

Nhưng như vậy có tốt cho cô ấy không?

“Anh đang nghĩ gì thế?” Sau khi ra khỏi nhà hàng, cô hỏi.

“Tôi có thể kiên trì chờ cô trưởng thành, cô lại không đành lòng nhìn tôi già đi.”

Ngắm nhìn khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp của cô, tôi nói.

6. Chương 6

Tình cảm của đàn ông con trai suốt đời đều là duy nhất, chẳng hề đổi thay. Thử chứng minh nhé.

Khi con trai 17 tuổi sẽ thích những cô gái khoảng 20 tuổi.

Khi con trai học đại học, cũng thích con gái khoảng 20 tuổi.

Khi con trai trở thành đàn ông 30 tuổi, họ vẫn thích con gái khoảng 20 tuổi.

Khi cậu con trai già rồi, thành lão già bại hoại 60 tuổi, vẫn thích con gái khoảng 20 tuổi.

Thế nên tình cảm của con trai suốt cả cuộc đời đều là duy nhất, chẳng hề thay đổi.

Đã được chứng minh.

Vì vậy tuy biết như thế thật không ổn nhưng tôi vẫn rất thích cô ấy.

Thậm chí tôi còn định đem số điện thoại cô ấy lưu lại trong danh bạ, song vẫn luôn cảm thấy làm vậy không ổn.

Ít nhất, trước khi tìm thấy cậu ta, tôi không thể làm như vậy.

Tôi bắt đầu mâu thuẫn, vừa muốn tìm thấy cậu ta, lại vừa hy vọng không tìm thấy.

Chẳng bằng tập trung trở lại màn hình máy tính.

Tôi thống kê lại kết quả thu được nhờ trọng thưởng, tổng cộng có 16 công ty, 39 kỹ sư mang họ Thái.

Nhưng không ai biết Hàn Anh Nhã, xem ra bọn họ đều không phải Solution.

Loại bỏ 16 công ty đó, vẫn còn lại 16 công ty, tiếp theo nên làm sao đây?

Tôi nghĩ suốt hai ngày, chắc chỉ dùng cách trực tiếp và đơn giản nhất.

“Xin lỗi, cho hỏi ở công ty anh/chị có bao nhiêu kỹ sư mang họ Thái?”

Tôi tới thẳng trụ sở công ty, hỏi bảo vệ phụ trách an toàn ở đó.

Nếu họ lộ về nghi ngờ, tôi sẽ lại lời chuyện em trai cùng cha khác mẹ, mất tích đã nhiều năm.

Để tránh người khác cho mình là gián điệp, tôi nhấn mạnh mình sẽ chỉ ở trong đại sảnh, hơn nữa sẽ công khai nói chuyện hay gọi điện, cũng không dùng tiếng lóng.

Dưới sự cầu xin của tôi, một số bảo vệ đành giúp tôi thông báo.

Nhưng tình hình đa số lại là anh ta nói: “Nếu cậu không đi tôi sẽ gọi bảo vệ.”

“Nhưng anh là bảo vệ cơ mà.” Tôi nói.

“Nói cũng đúng.” Anh ta đứng dậy. “Đi đi.”

“Yên tâm, tôi chỉ muốn hỏi xem họ có biết một cô gái tên Hàn Anh Nhã không thôi mà.”

“Vừa rồi anh bảo muốn tìm em trai cùng cha khác mẹ cơ mà.”

“Vì chỉ có em trai tôi mới biết Hàn Anh Nhã, còn biết Hàn Anh Nhã nhất định là em trai tôi.”

“Chẳng hiểu gì cả.” Anh ta bắt đầu đẩy tôi đi. “Đi mau.”

“Tôi muốn tìm Solution!”

“Nhưng tôi không hiểu question của anh!”

Anh ta đẩy tôi ra ngoài cửa, nói không được vào lại rồi quay người bỏ đi.

Có lần tôi đang bị đuổi ra ngoài thì điện thoại đổ chuông.

“Ông chú.” Cô nói. “Anh đang làm gì thế?”

“Tôi đang luyện kình công.” Tôi nói.

“Hả?”

“Hai gã to cao một phải một trái đẩy tôi, tôi trúng hai đá bay lên không rồi.”

Cô mỉm cười, trong lúc tiếng cười của cô vang lên, hai chân tôi chạm đất.

“Tôi muốn nói với anh một chuyện.” Giọng điệu cô rất vui vẻ.

“Chuyện gì?”

“Tôi tìm được việc rồi.”

“Chúc mừng chúc mừng.” Tôi hỏi. “Là công việc ra sao?”

“Công ty ở Quan Miêu, là công ty công nghiệp thực phẩm.”

“Ừ.” Tôi mỉm cười. “Làm việc chăm chỉ nhé. Chỗ nào không hiểu phải hỏi người khác đấy.”

“Ừ.” Cô cũng mỉm cười. “Cứ vậy đã. Bye bye.”

“Bye bye.”

Tuy vừa bị đuổi ra nhưng sau khi nghe thấy cô gái ấy đã tìm được việc, tôi cảm thấy còn vui vẻ hơn cả cô ấy.

Liên một tháng rưỡi sau, tôi dùng thời gian rảnh khi đi làm để ra ngoài tìm người.

Thật ra không có cái gọi là thời gian rảnh khi đi làm, chỉ đơn giản là tôi tranh thủ thời gian ra khỏi công ty thôi.

Mỗi ngày ra ngoài khoảng một hai lần, nhưng mỗi lần chỉ tới một công ty.

Tìm khắp 46 công ty, chỉ có 11 nơi thành công, còn lại 35 nơi.

Mấy người quản sự hẳn cũng biết hành động quái dị này của tôi, nhưng miễn tiến độ công việc của tôi không delay, bọn họ cũng sẽ mắt nhắm mắt mở.

Trong thời gian này, cứ buổi sáng cuối tuần cô ấy đều hẹn tôi cùng đi xe, lộ tuyến cũng không nhất định.

Cứ mượn xe đồng nghiệp mãi cũng kỳ, tôi bèn tự mua lấy một chiếc.

Sau khi đi xe về, tôi sẽ chỉnh sửa file excel hoặc gọi điện, đến tối lại hẹn cô ấy cùng đi ăn.

Cô ấy chọn quán ăn rất kỳ quái, tên tiệm luôn phải có chữ “gia”.

Ví dụ như Quý Tộc Thế Gia, Tam Hoàng Tam Gia, Cà Phê Nghệ Thuật Gia, Mã Gia Ngưu, vân vân...

“Vì sao em luôn chọn nhà hàng có tên mang chữ ‘gia’?”

“Vậy mới có cảm giác ăn uống như ở nhà chứ.”

“Đơn giản là ấu trĩ thôi? Hay là em khát khao cảm giác ấm áp của gia đình?”

“Đơn giản là ấu trĩ thôi.” Cô mỉm cười.

“Em quả nhiên là cô bé 23 tuổi.” Tôi cũng cười.

Cô nói quê mình ở Vân Lâm, cha mẹ đều là nhân viên công vụ, từ cấp hai cô đã bắt đầu ra ngoài học.

Khi học cấp ba thì quen người bạn trai đầu tiên, sau khi tốt nghiệp cấp ba cũng chia tay.

“Khi đó tôi mới 17 tuổi, cái gì cũng không hiểu. Dường như tôi nói chuyện yêu đương quá sớm.” Cô nói.

“Yêu sớm vẫn tốt hơn yêu muộn.” Tôi hỏi.

“Hả?”

“Nếu cô ba bốn mươi tuổi rồi, kết hôn có con rồi mới nói chuyện yêu đương, vậy chẳng phải thành tai họa à?” Tôi nói. “Nếu thời điểm nói chuyện yêu đương không đúng vậy thà rằng là sớm chứ đừng là muộn.”

“Đây đơn giản là cái cố thôi? Hay là triết lý thật?”

“Đơn giản là cái cố thôi.” Tôi mỉm cười.

“Anh quả nhiên là ông chú 35 tuổi.” Cô cũng cười nói.

“35 tuổi đâu có già.” Tôi phản đối.

“23 tuổi cũng đâu còn nhỏ.” Cô cũng phản đối.

Trong thời đại biến động kịch liệt này, sinh chậm vài năm, hoàn cảnh phát triển cũng đã khác biệt rất nhiều rồi.

Chênh lệch mười tuổi đủ tạo thành một hố sâu khác biệt vừa sâu vừa rộng.

Cô ấy thì từ năm cấp hai đã lên mạng, lớp 10 đã có di động; còn tôi tuy lên mạng sớm hơn cô ấy, nhưng cũng là lúc tôi đang học nghiên cứu sinh năm thứ hai, điện thoại di động cũng phải tới lúc đến Nam Khoa làm việc mới có.

Tôi và cô ấy chênh lệch nhau 12 tuổi, trong lòng chúng tôi khó tránh khỏi cảm giác chênh nhau một thời đại.

Thế nên tôi coi cô ấy như cô bé, còn cô ấy coi tôi như ông chú già.

Trong thời gian học đại học, trước sau cô quen được hai người bạn trai, với cô ấy họ đều là dạng điển trai.

“Kết luận của tôi là, con trai mà đẹp mã thì chẳng đáng tin.” Cô nói xong bèn chỉ vào tôi nói: “Thế nên anh rất đáng tin cậy.”

“Cám ơn.” Tôi nói. “Tôi lại muốn khóc rồi.”

Cô ấy lại mỉm cười rất vui vẻ.

Có lẽ là tại ham chơi lại hay hẹn hò nên cô học đại học rất bừa bãi, nợ tương đối nhiều môn.

“Bạn học đều đã tốt nghiệp nhưng tôi không ngờ lại còn thiếu 26 học phần mới ra trường được.” Cô nói. “Năm thứ tư đại học mới hồi tỉnh, đáng tiếc chỉ qua 6 học phần. Khai giảng kỳ tiếp theo của năm thứ năm, lại đúng lúc vừa chia tay, vốn định tạm nghỉ học cho rồi, mãi tới lúc gặp được anh ta.”

“Xem ra anh ta là người tốt.” Tuy miệng tôi nói vậy nhưng trong lòng lại như bị kim châm đâm một cái.

“Đúng vậy.” Cô rất đắc ý. “Anh biết không? Năm thứ năm tổng cộng tôi học 20 học phần, hơn nữa không ngờ tất all pass đấy.”

“Đấy là vì em đã nỗ lực.”

“Có lẽ vậy.” Cô mỉm cười. “Thật ra có đỡ hay không cũng không quan trọng tới vậy, điều khiến tôi cảm kích anh ấy nhất là anh ấy đã khiến cuộc đời tôi chuyển sang một ngã rẽ, không còn theo hướng tôi từng đi trước đây nữa, cứ đi theo hướng đó sớm muộn gì cũng sẽ thấy vách núi, không khéo còn khiến tôi rơi xuống nữa.”

Tôi lặng lẽ nhìn cô, không nói gì tiếp.

Theo lý thuyết, khi cô ấy nói tới cậu ta với vẻ mặt vui như mở cờ trong bụng, tôi phải thấy chán chường mới đúng, nhưng tôi không thấy vậy.

Tôi vui thay cho cô ấy từ tận đáy lòng, thật đấy. Nếu nói sai, tôi đi đầu xuống đất.

“Ông chú này.” Cô nói. “Tôi cứ nhắc tới anh ấy mãi, anh không mất hứng chứ?”

“Không đâu.” Tôi lắc đầu.

“Tôi không coi anh như người thay thế anh ấy đâu nhé.” Cô ấy nói. “Anh ấy là anh ấy, anh là anh.”

“Tôi biết.” Tôi gật đầu.

Nếu đã nhắc tới cậu ta, tôi cũng kể với cô ấy quá trình tìm Solution trong thời gian này của tôi.

Tôi cũng chỉ nói qua những trọng điểm, cũng kể mình thường dùng lý do tìm em trai cùng cha khác mẹ.

Có điều những khó khăn vất vả trong chuyện này đều không đề cập tới.

“Ông chú.” Sau khi nghe xong, cô nói: “Anh thật kiên trì đấy.”

“Đâu có đâu có.” Tôi nói. “Tôi cũng chỉ còn lại kiên trì thôi mà.”

“Vậy anh chỉ còn lại có tấm lòng, lý trí và nghị lực?”

“Đúng vậy.”

Tôi còn phải tiếp tục phát huy sự kiên trì đó, vì còn có 35 công ty chưa hỏi thăm được.

Không thể tiếp tục đi vào những công ty đó nữa vì đảm bảo vệ kia nhất định sẽ nhận ra tôi.

Thậm chí tôi còn nghi ngờ, có thể bức hình tôi đã bị dán ở cửa công ty, nếu phát hiện, lập tức báo cáo.

Vất óc suy nghĩ suốt hai ngày, tôi quyết định dùng đòn sát thủ.

Tôi nhân lúc trước khi thời gian nghỉ trưa kết thúc, tới cửa công ty của người ta bắt người.

Có một số kỹ sư khi nghỉ trưa sẽ ra ngoài ăn, sau khi ăn xong nhất định phải quay về công ty.

Tôi chỉ cần kiểm bừa một người, rồi nhờ người ta giúp là được.

Nói thì nói vậy, nhưng có thành công được không, tôi hoàn toàn không chắc.

Tôi dùng thời gian nghỉ trưa, mỗi ngày một công ty. Lần đầu chặn người ta lại, tôi rất căng thẳng.

Sau khi chặn người ta lại, tôi sẽ giơ thẻ nhân viên công ty treo trước ngực ra, trên đó có tên công ty tôi, tên và chức danh của tôi, bọn họ sẽ biết tôi cũng là kỹ sư ở Nam Khoa.

Tuy chúng tôi không phải nhân viên trong cùng một công ty, nhưng kỹ sư điện tử tạo cảm giác giống nhau, ăn nói ăn mặc cũng tương tự, dễ có cảm giác thân thiết.

Tôi nói rõ đầu đuôi nguyên nhân muốn tìm Solution, không hề giấu diếm gì.

Vì kỹ sư điện tử thường lương thiện và đơn thuần song suy nghĩ cũng rất rõ ràng.

Mọi chuyện chỉ hơi không ăn khớp, bọn họ có thể nhận ra ngay, vậy cứ nói thật mới là cách tốt nhất.

“Kỹ sư họ Thái, tuổi dưới 30. Chỉ có hai điều kiện ấy thôi à?” Bọn họ nghe xong bèn hỏi.

“Ừ.” Tôi gật đầu.

“OK.” Bọn họ tác phong rất nhanh chóng. “Đưa tôi danh thiếp, sau khi có tin tôi sẽ mail cho anh.”

“Cám ơn, cám ơn.” Tôi cảm động tới mức suýt phát khóc.

Có người thậm chí còn bảo sẽ hỏi trực tiếp giúp tôi xem mấy kỹ sư họ Thái trong công ty có quen Hàn Anh Nhã không, sau đó sẽ mail kết quả cho tôi.

Cũng có vài kỹ sư cảm thấy thú vị khi nghe tôi kể rõ ngọn nguồn, nghe xong còn nói:

“Thật ra vấn đề của anh không phải ở chỗ làm sao tìm được cậu ta mà là làm sao thay thế được cậu ta.”

“Nói trúng tim đen rồi.” Tôi nói.

“Có thủ môn thì đã sao? Vẫn phải sút vào gôn chứ.”

“Nói trúng tim đen rồi.” Tôi nói.

“Có điều anh lớn hơn cô bé ấy 12 tuổi, cô ấy lại xinh đẹp như vậy, anh không muốn tạo nghiệp chướng như vậy.”

“Vẫn nói trúng tim đen rồi.” Song lần này, trái tim của tôi đã rỉ máu.

“Mai tôi sẽ mail cho anh.” Anh ta vỗ vỗ vai tôi. “Nếu tìm được cậu ta, mong anh nén bi thương.”

Đòn sát thủ này khiến mọi việc đều thuận lợi, tôi ngày ngày đều có thu hoạch, các kỹ sư công ty khác đều đồng ý giúp tôi.

Mọi chuyện cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì tôi cũng phải nén bi thương.

Theo số lượng công ty xác định được ngày càng nhiều, số ô màu hồng trong file Solution.xls cũng ngày càng nhiều, chỉ còn khoảng 20 công ty vẫn mang màu đen.

Nếu tìm khắp các công ty ở Nam Khoa mà vẫn không thấy Solution, vậy làm sao giờ?

Điều kiện để tìm được Solution là tư liệu cô ấy cung cấp chính xác, Thái, Nam Khoa, kỹ sư.

Nhưng còn một chi tiết không xác định, là cậu ta có còn ở Nam Khoa hay không.

Vạn nhất cậu ta rời Nam Khoa rồi thì sao?

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên, trên màn hình lại là dãy số kia, tôi đã thấy tới quen mắt.

“Ông chú. Anh đang làm gì thế?”

“Tôi đang tìm con mèo.”

“Hả?”

“Tôi ra ngoài tìm người thôi.” Tôi nói. “Có chuyện gì không?”

“Mai tới siêu thị mua quần áo với tôi đi.” Cô nói. “Quần áo tôi quá đơn giản, không tiện mặc khi đi làm. Mai anh có rảnh không?”

“Chỉ cần là chủ nhật, tôi rảnh cả 24 giờ.”

Ngày nghỉ hôm sau, chúng tôi hẹn nhau gặp mặt ở siêu thị.

Đã tới thời điểm thu hạ giao nhau, nhưng cô ấy vẫn ăn mặc mát mẻ như trước.

Tôi chỉ cần ráng nhịn thêm một thời gian, chờ mùa thu thực sự tới, sẽ không cần phải lo chuyện xịt máu mũi nữa.

Tôi đi cùng cô ấy vào một số cửa hàng quần áo, thỉnh thoảng cô cũng hỏi tôi món nào đẹp hơn?

Tôi chỉ đành cười khỏ nói loại đáp án chẳng chút thành ý như cả hai đều đẹp.”

“Anh có muốn mua quần áo luôn không?” Cô hỏi.

“Không cần đâu.” Tôi nói. “Tôi không hay mua quần áo ở siêu thị, kiếm bừa là được.”

“Anh đấy, ăn bữa, mặc bữa, ở cũng bữa, ra đường lại đi cái xe nát.” Cô nói. “Ăn mặc ngủ nghỉ đều bữa bãi, vậy anh còn lại cái gì?”

“Còn vui chơi.” Tôi nói.

“Vậy anh chơi cái gì?” Cô hỏi.. “Anh có vui hay không?”

“Cái này...” Không ngờ tôi lại chẳng thể đáp lời nổi.

“Cái này cái kia gì. Anh phải sống thật tử tế chứ.” Cô nói. “Không ngờ anh mới 35 tuổi mà đã thành ông lão thật rồi.”

Lời của cô đột nhiên đánh thức tôi. Đúng vậy, rốt cuộc mình đang sống một cuộc sống ra sao?

Ngày ngày chăm chỉ làm việc rốt cuộc là vì cái gì? Là để thành ông mật sao?

“Còn ngây ra làm gì?” Cô nói. “Giúp tôi xem xem, cái này có đẹp không?”

Tôi khôi phục tinh thần, thấy cô đang thử một bộ quần áo mới, đang đứng trước một tấm gương soi toàn thân.

Tấm gương này có lẽ được thiết kế đặc biệt, có thể khiến người trong gương nhìn càng thêm sáng sủa.

Vì vậy trong gương cô có vẻ cực kỳ rực rỡ, toàn thân tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Tôi không khỏi bước về phía trước hai bước, muốn nhìn rõ hơn, nhưng bản thân cũng hiện lên trong tấm gương.

Hóa ra tấm gương này hoàn toàn bình thường, vì trên người tôi hoàn toàn không chút ánh sáng.

Tôi như nghe thấy tấm gương nói: “Ông già, ông mang con gái tới mua quần áo à?”

Tấm gương này đáng lẽ phải bị khởi tố tội mưu sát, vì sau khi soi nó xong, tôi chắc sẽ thổ huyết bỏ mạng

Tôi đã nhiều năm không soi loại gương chiếu toàn thân này rồi, không ngờ nó lại có thể khiến tôi tự nhìn rõ bản thân.

Tuy rất đáng tiếc, nhưng không thể không thừa nhận, chênh lệch của tôi và cô ấy thật sự quá lớn.

“Rốt cuộc có đẹp hay không?” Cô xoay người lại hỏi.

“Không công bằng.” Tôi nói. “Sao em lại xinh đẹp vậy chứ?”

“Tốt lắm.” Cô mỉm cười. “Tuy anh không sống chân thật nhưng ít nhất nói chuyện cũng rất thú vị.”

“Đâu có đâu có.” Tôi nói. “Tôi cũng chỉ còn lại thú vị thôi mà.”

“Vậy anh chỉ còn lại có tấm lòng, lý trí, nghị lực với thú vị?”

“Ừ.”

Cô mỉm cười, quyết định mua bộ quần áo này.

Cô mua tổng cộng bốn bộ quần áo ở siêu thị, hai cái váy, một cái quần.

Khi ra khỏi siêu thị, cô có vẻ rất vui, như cuối cùng cũng giải quyết được một chuyện phiền lòng.

“Nếu không có anh, tôi chẳng thể mua nhiều như vậy.” Cô nói. “Lúc tự đi dạo ở siêu thị luôn luôn do dự, không quyết định được rốt cuộc có nên mua hay không. Thế nên, cảm ơn anh.”

“Đừng khách khí.” Tôi nói. “Thật ra tôi có làm được gì đâu.”

“Anh làm rất nhiều mà.” Cô mỉm cười. “Anh khiến tôi cảm thấy mình mặc bộ nào cũng đẹp.”

“Thật sự là vậy mà.”

Cô lại cười, càng cười càng thoải mái, tôi thì không hiểu cô cười chuyện gì.

“Nếu anh ấy mãi không xuất hiện, anh làm bạn trai tôi là được.” Sau khi ngừng cười, cô nói.

“Đương nhiên tôi rất muốn, nhưng không được.” Tôi nói. “Tôi nhất định phải tìm ra cậu ta.”

“Ông chú.” Cô nói. “Anh thật vĩ đại.”

“Đâu có đâu có.” Tôi nói. “Tôi cũng chỉ còn lại vĩ đại thôi mà.”

“Vậy anh chỉ còn lại có tấm lòng, lý trí, nghị lực, thú vị với vĩ đại?”

“Đúng vậy.”

Ở một mức nào đó, tôi hẳn có thể coi là vĩ đại.

Bởi thật ra tôi không muốn tìm ra cậu ta, nhưng lại ra sức tìm kiếm.

Hơn nữa còn định tiếp tục dốc sức.

7. Chương 7

Mùa thu hình như đã tới, buổi sáng ra ngoài đi làm đã có thể cảm thấy hơi lạnh lạnh.

Nhất là lúc sáng sớm tuần này, khi chuẩn bị đạp xe tới chỗ hẹn bỗng cảm thấy khí trời thật lạnh, phải nhanh chân về nhà khoác thêm cái áo khoác mỏng rồi mới lại ra ngoài.

Không ngờ lúc thấy cô, cô vẫn mặc quần jean và áo phông.

“Này.” Tôi nói. “Xin cô hãy tôn trọng khí trời một chút.”

Cô chỉ cười, không đáp lời tôi, xoay người đạp xe lên trước.

Tôi nhanh chóng đuổi kịp, đạp song song với cô.

Tuyến đường lần này giống với lần đầu tiên đạp xe cùng cô ấy, dọc theo bờ đê An Bình, đạp tới chỗ cửa biển.

Tới cuối đường, chúng tôi lại sóng vai ngồi trên bờ đê, gió thổi hiu hiu, nhìn cảnh biển.

Với sắc trời lúc này, biển với trời gần như cùng màu.

Tôi đột nhiên nghĩ tới cô mặc quần áo mỏng manh quá, bèn cởi áo khoác, muốn khoác thêm cho cô.

Nhưng lại lập tức nghĩ tới, áo khoác mình chắc đầy mồ hôi, đành bỏ qua ý đó.

Rồi lại lặng lẽ mặc áo khoác vào.

“Cám ơn.” Cô phát hiện ra, mỉm cười nói.

Tôi ngược lại, lại hơi bối rối.

“Chắc tôi sẽ nhanh tìm được cậu ta thôi.” Tôi thử tìm một đề tài.

“Hà?” Cô hơi ngạc nhiên. “Thật không?”

“Chắc vậy.” Tôi nói.

“Khổ cho anh rồi.” Cô đứng dậy. “Đi ăn bánh trứng đi.”

“Ừ.” Tôi cũng đứng dậy.

Chỉ còn có 15 nơi chưa xác định, nếu không có gì ngoài ý muốn tôi nghĩ mình sẽ nhanh chóng tìm ra.

Hôm sau lúc đi làm, tôi lại dùng thời gian trước khi hết giờ nghỉ trưa đi gặp kỹ sư ở công ty khác.

“Xin lỗi.” Tôi giới thiệu nhân viên trước ngực lên. “Tôi là kỹ sư ở Nam Khoa, không phải nhân viên bán hàng. Tôi muốn nhờ anh một chuyện.”

“Chuyện gì?” Cậu ta hỏi.

Tôi bắt đầu kể quá trình quen biết của tôi và cô ấy, đã kể chuyện này 20 lần, tôi đã rất quen rồi.

“Anh nói là cô gái kia nghĩ anh là kỹ sư họ Thái quen cô ấy ở Blue wave?”

Tôi mới nói được hai phút, cậu ta đã ngắt lời tôi, giọng điệu có vẻ rất kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Tôi nói. “Vì cô ấy chỉ biết cậu ta mang họ Thái, làm kỹ sư ở Nam Khoa, còn tôi lại vừa khéo phù hợp hai điều kiện này. Vì vậy...”

“Đợi đã.” Anh ta rất kích động, lại ngắt lời tôi. “Tôi cũng phù hợp.”

“Thật không?” Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

Tôi cẩn thận quan sát cậu ta, tuổi hẳn dưới 30, thân hình cũng không khác biệt lắm so với tôi.

Cậu ta không đeo kính, khuôn mặt cũng không phải điển trai, nhưng trí tuệ lịch sự, tướng mạo cũng có thể coi là thanh tú.

“Cậu biết Hàn Nhã Anh không?” Tôi hỏi.

“Tôi biết.” Cậu ta gấp tới mức nắm lấy vai tôi. “Anh biết cô ấy đang ở đâu không?”

“Cậu bình tĩnh lại chút đã.” Thật ra tôi cũng rất kích động. “Đầu tiên để tôi hỏi vài câu đã, sau đó tôi sẽ nói cho cậu cô ấy ở đâu.”

“Xin lỗi.” Cậu ta bỏ bàn tay nắm lấy vai tôi ra. “Anh hỏi đi.”

“Cậu từng phẫu thuật mắt để chữa cận?” Tôi hỏi.

“Đúng.” Cậu ta đáp. “Hồi tháng hai năm nay.”

“Cậu gặp Hàn Nhã Anh bao nhiêu lần?”

“Chỉ có hai lần, đều ở Blue wave.” Cậu ta nói: “Khi đó cô ấy ngày học đại học, tối về làm phục vụ trong quán.”

“Câu cuối cùng.” Tôi hỏi. “Bạn bè gọi cậu là gì?”

“Vì tôi tên Thái Chính Kiệt, đồng âm với Chính Giải.” Cậu ta cười. “Thế nên bạn bè thân thiết đều gọi tôi là Solution.”

Chính Kiệt là Chính Giải (giải pháp), cũng là Solution.

Sau hơn ba tháng tìm kiếm, rốt cuộc tôi cũng tìm được chính giải – Solution.

Cũng như hồi còn bé xem bộ phim hoạt hình “vạn dặm tìm mẹ.” trào đèo lội suối, thậm chí băng núi vượt biển, sau ngàn vạn gian khổ, Mã Khả cuối cùng cũng tìm được mẹ.

Nhớ lúc ấy xem đến tập Mã Khả gặp được mẹ, tôi đã khóc hu hu.

Cảm động quá, Mã Khả rốt cuộc cũng tìm được mẹ rồi.

Sau đó thì sao?

Chúng tôi tìm một chỗ ngồi, cậu ta bắt đầu kể cho tôi về quá trình quen cô ấy.

Hóa ra hôm cậu ta đi công tác ở đại lục, lúc chuyển máy bay ở Hương Cảng thì bị mất di động.

Đành phải gọi về Đài Loan, tạm ngưng dịch vụ điện thoại của số đó.

Một tháng sau, quay về Đài Loan, chuyện đầu tiên cậu ta làm là khôi phục số cũ, nhưng người của hãng viễn thông bảo số cũ của cậu ta đã bị thu hồi, hơn nữa cũng đã có người sử dụng rồi, chỉ có thể xin cấp số mới.

Cậu ta rất tức giận, nhưng người ta mặc kệ, cậu ta đành tới cục bảo vệ người tiêu dùng tố cáo.

Đáng tiếc mãi vẫn không thu được kết quả.

“Số điện thoại của cô ấy nằm trong di động tôi, thế nên tôi cũng không cách nào liên lạc được với cô ấy.” Cậu ta nói. “Tôi đã tới Blue wave vài lần nhưng đều không tìm thấy cô ấy, sau mới biết hóa ra cô ấy không còn làm phục vụ ở đó nữa.”

Rốt cuộc tôi cũng hiểu nguyên nhân lạc nhau của hai người.

Nếu lúc đó cô ấy hỏi cậu ta làm ở công ty nào, hoặc cậu ta hỏi cô ấy học đại học ở đâu, có lẽ kết quả đã khác.

Tôi bật phần lưu thông tin của di động lên, đọc số cô ấy cho cậu ta.

Cậu ta cẩn thận lấy bút, rút từ trong ví ra một tấm danh thiếp, viết số điện thoại lên đó.

Cậu ta lặng lẽ đọc lại vài lần, như muốn nhớ thật kỹ, sau đó lại nhét tấm danh thiếp kia vào trong ví.

“Tôi không dám ý vào danh bạ trong di động nữa.” Cậu ta cười khổ.

“Cho tôi một tấm danh thiếp của cậu.” Tôi nói. “Tôi cũng sẽ báo số điện thoại của cậu cho cô ấy.”

“Cám ơn.” Cậu ta nhanh chóng lấy một tấm danh thiếp mới ra đưa cho tôi.

“Cậu không cần tới cục bảo vệ người tiêu dùng đâu.” Tôi nói. “Mai tôi sẽ dừng dịch vụ của số điện thoại này, cậu chỉ cần nhanh nhanh xin lại số thôi.”

“Vậy thật không tốt.” Cậu ta nói. “Anh không cần làm vậy đâu.”

“Không sao đâu.” Tôi miễn cưỡng cười. “Tôi nghĩ số điện thoại này hẳn có ý nghĩa đặc biệt với hai người.”

“Cái này...” Cậu ta có vẻ hơi ngại. “Đã làm phiền anh rồi. Cám ơn anh.”

“Tôi muốn phiền cậu một chuyện.” Tôi nói. “Có thể để mai hãy gọi cho cô ấy không?”

“Vì sao?”

“Tối nay tôi muốn gọi cho cô ấy báo là đã tìm được anh, cho cô ấy ngạc nhiên một chút.”

“Không vấn đề.” Cậu ta nói. “Mai tôi mới gọi.”

“Cám ơn cậu.”

“Đừng nói vậy, người phải nói cám ơn là tôi mới đúng.”

“Đúng rồi.” Trước khi đi, tôi lại muốn hỏi một chuyện. “Cho hỏi năm nay cậu bao nhiêu tuổi?”

“Tôi năm nay 28 tuổi.” Cậu ta nói.

Cùng tuổi với tôi khi quen cô bạn gái thứ hai, có điều tuy hơi trẻ nhưng chẳng đến mức quá trẻ.

Không hiểu cậu ta có xúc động quá mức như tôi hồi đó hay không?

Nếu cậu ta cũng xúc động quá mức như tôi hồi đó, vậy liệu có bao dung được tính tùy hứng của cô ấy không?

“Cô ấy thích đạp xe.” Tôi nói. “Nếu có thể cậu nên cố tạo cho mình thú vui đó.”

“Đạp xe à?” Cậu ta nghĩ một lát rồi nói. “Tôi sẽ cố gắng.”

“Lúc trời vừa tờ mờ sáng.”

“Hả?” Cậu ta như giật mình một cái. “Cái này...”

“Vận động thân thể lúc sáng sớm rất tốt, cậu cứ coi như mình tập thể dục đi.”

“Chỉ có thể nghĩ vậy thôi.” Cậu ta cười khổ.

“Còn nữa, khi đi ăn cô ấy thích tìm nhà hàng có chữ ‘gia’, cô ấy nói ăn ở những nơi như vậy mới có cảm giác như đang ở nhà.” Tôi nói. “Mong cậu đừng cười cô ấy ấu trĩ.”

“Ừm.” Cậu ta gật đầu. “Tôi biết rồi.”

“Còn nữa...”

Tôi nghĩ một lúc lâu, có lẽ vì trong lòng rối bời nên nghĩ mãi không ra nên dằn dò gì tiếp?

“Còn gì nữa?” Cậu ta hỏi.

“Không.” Tôi nói. “Tôi phải đi đây.”

“Vừa rồi tôi chưa thấy rõ tên anh.” Cậu ta hỏi: “Có thể cho tôi biết tên anh không?”

“Tôi chỉ đơn giản là một người yêu hoa, cho nên mới xin nước nơi người.”

“Hả?”

“Cứ vậy đã.” Không ngờ tôi lại bắt chước giọng điệu cô ấy. “Bye bye.”

Tôi từ từ đi về công ty, bước đi thật nặng nề.

Tuy tin rằng mình nhất định sẽ, cũng nhất định phải tìm được Solution, nhưng tôi chưa từng tưởng tượng sau khi tìm được Solution tâm trạng mình sẽ ra sao?

Giờ đã tự cảm nhận được rồi, vì bước chân đã nói cho tôi biết.

Sau khi trở lại công ty, cả buổi chiều hồn vía tôi như bay mất, lòng cũng chẳng yên.

Nếu cậu ta đã xuất hiện, vậy tôi phải đóng vai gì để ở bên cô chứ?

Có thể làm bạn bè đơn thuần, nhưng tôi làm được sao?

Tôi không cách nào đóng vai bạn bè đơn thuần trong khi cô ấy đi yêu cậu ta.

Nếu cứ tiếp tục ở bên cô ấy, vậy giữa tôi với cô ấy đã sai lại càng sai.

Cứ sai lầm như vậy, chẳng bằng quên đi.

Từ khi tìm được Solution tới khi hết giờ làm về nhà, trong đầu không ngừng vang vọng bài cú Chiyome Kaga.

Tôi trầm ngâm trong lòng, không cách nào tự ngưng lại.

Cây bìm bìm nở hoa

Quấn quít quanh thùng nước

(Hoa xinh không nở bỏ)

Đành xin nước nơi người.

Người nhật bản gọi hoa khiên ngư là “triêu nhan” (dung mạo buổi sáng), vì cuộc sống của hoa triêu nhan chỉ có một buổi sáng.

Nó chỉ nở đóa hoa kiêu diễm ra lúc sáng, song trước lúc trưa, đóa hoa đó sẽ khô héo.

Hoa khiên ngư là loại thực vật dây leo, thân nó trưởng thành bằng cách sẽ quấn hay bò quanh thứ gì đó, như cây nho vậy.

“Điều bình.” Là thùng treo bên cạnh giếng, dùng dây thùng buộc chặt thùng là có thể lấy được nước trong giếng sâu lên.

Sáng sớm ra giếng múc nước, lại phát hiện đóa hoa khiên ngư đáng yêu đang lặng lẽ nở rộ cạnh giếng.

Song thân cây hoa khiên ngư cũng cuốn vòng quanh thùng treo.

Nếu muốn lấy nước, vậy phải ngắt đứt đoạn dây leo quấn quanh thùng kia.

Người yêu hoa chẳng nở làm bị thương dung nhan buổi sớm đó, đành tới nhà bên xin nước.

Có lẽ sau khi xin được nước cũng chẳng nở dùng, ngược lại lấy nước đi tưới cây hoa.

Trước đây khi đọc bài cú này chỉ mơ hồ cảm thấy có thiên ý, cũng có lòng từ bi.

Hèn chi Chiyome Kaga sau này lại cắt tóc làm ni, xuất gia.

Mà giờ đây tôi cũng có thêm càng xúc sâu sắc hơn về bài cú đó.

Hoa khiên ngư thật sự rất đẹp, để đóa hoa có thể nở rộ, tôi thà chẳng uống nước.

Tôi lấy di động, lục tìm mục số đã nhận, ngừng trước số điện thoại của cô ấy.

Mười giây sau, màn hình tối đi, tôi lại nhấn nút cho màn hình sáng lại.

Màn hình lúc sáng lúc tối ba lần, cuối cùng tôi cũng hạ quyết tâm, ấn nút, gọi cho cô.

Không ngờ lần đầu tiên gọi cho cô ấy lại là để kể, mình đã tìm thấy cậu ta.

“Alo!” Cô mỉm cười. “Ngọn gió nào thổi ngai tới nơi này vậy? Đúng là khách hiếm khách hiếm, hoan nghênh đến với my phone? Ngai được thăng chức? Tăng lương? Nhặt được tiền? Hay là gặp chuyện vui gì? Không ngờ ngai thân chinh tới nơi này, tôi thật may mắn ba đời, rừng rừng mắt khóc, chẳng còn biết chi.”

“Tôi...” Cô ấy bô lô ba la nói một tràng, tôi ngược lại, chẳng biết nên nói ra sao.

“Đợi đã, để tôi chuẩn bị tâm lý cho tốt.” Cô như hít sâu một hơi. “Nói đi.”

“Tôi tìm được cậu ta rồi.”

“Cậu ta?” Cô rất kinh ngạc “Thật chứ?”

“Ừ.” Tôi nói. “Cậu ta tên Thái Chính Kiệt, chính trong chính trị, kiệt trong hào kiệt. Cô phải nhớ kỹ đấy.”

“Oa!” Cô kêu lên một tiếng. “Ông chú, anh thật quá giỏi! Xin lạy anh một lạy.”

“Còn nữa, cậu ta làm việc ở công ty điện máy Thái Đạt, cô cũng đừng quên.”

“Cám ơn anh.” Cô nói xong bèn cười không ngừng, càng cười càng vui vẻ.

Tiếng cười thật ngọt ngào, như tiếng nhạc chữa thương, khiến người ta có cảm giác ôn hòa và thoải mái.

“Tôi có thể gọi Anh Nhã không?” Tôi đợi cô ấy cười xong rồi mới hỏi.

“Anh hâm à, đương nhiên là được rồi.” Cô cười, mắng một tiếng. “Chỉ có anh luôn cô cô em em gọi tôi, chẳng biết nghĩ gì nữa.”

“Vậy, Anh Nhã, cô...” Tôi áp ứng. “Cô... Cô...”

“Nói đi.” Cô giục tôi. “Rốt cuộc anh muốn nói gì?”

“Cô nhất định phải hạnh phúc nhé.” Tôi nói.

“Hả!” Cô cười. “Sao bắt chước mấy câu trong phim tình cảm thế?”

”Đây là câu nói trong phim tình cảm sao?”

“Đúng thế.” Cô ấy đáp. “Hồi cấp ba tôi rất mê phim truyền hình Nhật Bản, mấy cảnh nói chuyện trong phim luôn thế.”

“Bầu trời là xanh lam, hải dương là rộng lớn, còn Anh Nhã là mỹ lệ.” Tôi nói “Đây mới là cách nói trong phim truyền hình Nhật Bản.”

“Vĩnh viễn bên nhau nhé. Ba mươi năm, bốn mươi năm, năm mươi năm, chúng mình sẽ vĩnh viễn bên nhau nhé.” Cô nói. “Đây cũng là câu trong phim truyền hình Nhật Bản. anh còn nghĩ ra cái gì khác không?”

“Anh sẽ chờ em hồi tâm chuyển ý, nhưng anh chỉ có một trăm năm.” Tôi nói

“Nếu như cuộc sống của em rối loạn, đó là bởi anh không ở bên em.” Cô nói. “Còn không?”

“Còn...” Tôi đột nhiên tỉnh ngộ. “Này, có phải tôi định thảo luận về phim truyền hình Nhật Bản với cô đâu. Nói chung cô nhất định phải hạnh phúc đấy.”

“Tôi biết rồi.” Cô nói. “Cho dù là trong gió, trong mưa, trong buổi tối anh và em gặp nhau nơi mộng, em đều sẽ hạnh phúc.”

“Đây không phải phim tình cảm, đây là Quỳnh Dao.”

“Anh nói đúng.”

Không ngờ chúng tôi lại ăn ý vậy, cùng mỉm cười.

“Thiếu chút nữa quên mất.” Tôi nhanh tay lấy danh thiếp của cậu ta ra. “Tôi đọc số điện thoại của cậu ấy cho cô.”

“Ừ.” Cô nói. “Anh đọc đi”

“Cô lấy bút ra chưa?”

“Đương nhiên.” Cô đáp. “Tôi chẳng lừa gạt như anh đâu.”

“Xin lỗi vì chuyện lần đó.” Tai tôi bắt đầu nóng lên.

“Đã là chuyện trong quá khứ rồi mà.” Cô cười nói. “Có điều tôi luôn muốn hỏi anh, rõ ràng lúc đó anh không quen tôi, vì sao lại xin lỗi, rồi còn ghi số mới của tôi lại?”

“Vì khi giọng cô nghe rất đau lòng.”

“Khi đó không quen biết gì tôi, sao lại để ý tôi đau lòng?”

“Bởi vì...” Tôi nghĩ cả nửa ngày song không tìm ra lý do, chỉ đành im lặng.

Cô cũng không đáp, dường như đang chờ tôi tìm ra lý do.

“Anh đúng là một người nhẹ nhàng.” Một lúc lâu sau, cô mới phá vỡ bầu không khí im lặng.

“Tôi cũng chỉ còn lại nhẹ nhàng thôi.” Tôi nói.

“Những thứ anh chỉ còn lại đúng là không ít.”

“Có điều giờ chỉ còn lại ý định đọc cho cô số điện thoại của cậu ta thôi.”

“Chỉ còn lại?” Cô không hiểu, hỏi lại.

“Không sao.” Tôi nói. “Tôi đọc đây, cô phải nghe kỹ đấy nhé.”

Tôi đọc số của cậu ta hai lần, sau đó nói mình cũng đã đưa số cô cho cậu ta.

“Chắc sáng mai cậu ta sẽ gọi cho cô.” Tôi nói.

“Không cần chờ đến sáng mai.” Cô nói. “Tôi sẽ gọi cho anh ấy.”

“Vậy cũng được.” Tôi nói. “Hy vọng lần này hai người không lạc nhau nữa.”

“Muốn lạc nhau nữa chắc rất khó.”

Ừ, tôi nghĩ cũng không sai nhiều lắm.

“Tôi đã nói giọng cô rất dễ nghe chưa?”

“Anh đã nói vài lần rồi.”

“Vậy tôi nói lại lần nữa.” Tôi nói. “Anh Nhã, giọng cô rất dễ nghe.”

“Cám ơn.”

“Tôi đã nói cô rất đẹp chưa?”

“Lúc đùa cũng nói với tôi vài lần rồi.”

“Vậy lần này tôi nói nghiêm túc.” Tôi nói. “Anh Nhã, cô rất đẹp.”

“Cám ơn.” Cô mỉm cười.

“Vậy...” Tôi kéo dài âm cuối. “Cứ vậy đã, bye bye.”

“Hả!” Cô lại cười. “Anh bắt chước tôi.

“Sao cô cứ hả hả thế?”

“Biết lộ kinh ngạc thôi mà.”

“À.” Tôi nói. “Nói chung, bye bye.”

“Ừ.” Cô đáp. “Bye bye.”

Tôi dùng ngón cái tay trái ấn nút ngắt điện màu đỏ, cúp máy.

Sau đó cắn răng, lại dùng ngón tay cái giữ nút ngắt điện đó ba giây, tắt nguồn di động.

8. Chương 8

Hôm sau tôi lập tức đi đổi số điện thoại mới, thanh toán một khoản tiền.

Cô gái phụ trách bảo tôi, bình thường thu hồi số xong phải ba tháng sau mới có thể cấp số đó cho người khách tiếp theo sử dụng.

“Có điều tôi cũng từng gặp chuyện không tới một tháng đã chuyển số cho người khác.” Cô ấy nói. “Chuyện sơ sót này rất dễ làm phiền tới người sử dụng tiếp theo.”

Đối với tôi mà nói, ban đầu đúng là làm phiền, nhưng sau này lại trở thành một cuộc gặp gỡ mỹ lệ.

“Chắc tôi cũng nên đưa một khoản phí gặp gỡ cho công ty.” Tôi nói. “Có thể quẹt thẻ không?”

“Hả?” Cô gái chẳng hiểu gì.

“Không sao. Tạm biệt.” Tôi nói. “Thiên Sơn ta độc hành, không cần tiễn.”

Có vẻ như tôi lại bắt đầu nói hươu nói vượn với những người khác phái trẻ tuổi rồi.

“Cái gì?” Lúc tôi báo lại đổi số điện thoại, cô nàng thực nữ bên phòng nhân sự quát to. “Mấy tháng trước cậu vừa đổi, giờ lại đổi nữa, cậu không thấy phiền à?”

“Ngày nào cô cũng trang điểm mà chẳng thấy phiền, tôi vài tháng mới đổi số một lần, sao mà phiền được.”

“Cậu...” Cô ta chỉ thẳng vào tôi, giận tới mức không nói nên lời.

“Xin lỗi.” Tôi nói. “Vừa rồi tôi nói sai rồi, thật ra lúc tẩy trang điểm mới đúng là phiền.”

“Cút ngay cho tôi!” Cuối cùng cô ta cũng nói ra lời.

Xem ra tôi đã buồn chán tới mức ngay cả gái già cũng nhảy vào chọc tức rồi.

Nhưng như thế cũng tốt, dẫu sao sắp tới chắc tôi phải quen một số gái hơi già hay gái già.

Nếu còn quen gái trẻ nữa, tôi nghĩ...

Tôi không dám nghĩ nữa.

Có vẻ mình lại tự nhấn nút reset cuộc sống rồi.

Tuy nói lại bắt đầu lại từ đầu, nhưng thật ra lại là trở lại cuộc sống trước kia.

Cuộc sống khô khan, người như héo rû, cảm giác tồn tại mờ nhạt.

Tôi chẳng biết nên ăn gì, thường thường chỉ có nước chạy ra cửa ngõ 7-11 mua đồ ăn sẵn.

“Có cần hâm nóng không?” Nhân viên nữ ở cửa hàng trông mới khoảng 20 tuổi hỏi.

“Có hâm cũng chẳng làm ấm được trái tim lạnh lẽo của tôi.”

“Hả?”

“Hâm nóng giúp tôi.” Tôi nói. “Cám ơn.”

Tôi thường nhớ tới cô, cũng hoài niệm cuộc sống khi có cô, kể cả đạp xe, ăn tối, thậm chí cả quãng thời gian nói chuyện qua điện thoại khó hiểu kia nữa.

Lúc này tôi mới phát hiện, giọng nói ngọt ngào của cô quả thực là một khúc nhạc chữa thương, thế nên trong thời gian bên cô, cả tinh thần và thể xác của tôi đều rất khỏe mạnh.

Giọng nói của cô giờ chỉ tồn tại trong ký ức, hơn nữa càng lúc càng mờ hồ, tôi cảm thấy mình sắp sinh bệnh đến nơi rồi.

Cứ thế này cũng chẳng phải cách, tôi phải tỉnh lại, phải nghe lời cô ấy, sống một cuộc sống thật sự.

Vì không muốn thành ong mật, tôi bắt đầu thay đổi từ phương diện ăn uống.

Thí dụ như tôi không tới cửa hàng tiện lợi hay ra 7-11 mua đồ ăn sẵn nữa mà thử nấu vài món ăn.

Tuy cũng chỉ là mấy món đơn giản như nấu sủi cảo thôi.

Tôi cũng quyết định đạp xe đi làm, dù sao công ty cũng cách chỗ tôi ở khá gần.

Buổi sáng những ngày nghỉ còn đạp xe đạp ra ngoại ô, đạp càng xa mồ hôi ra cũng càng nhiều.

Nhưng những cảm xúc không tốt và cảm giác cô độc cũng như được thả ra ngoài cơ thể theo mồ hôi.

Sau khi đổi di động mới được một tháng, tôi tới Nhật Bản một chuyến, đi du lịch năm ngày bốn đêm.

Ba ngày đầu đều là đạp xe ngắm cảnh quanh thành phố Ishikawa Hakusan, đi được khoảng 50km.

Ấn tượng sâu sắc nhất là đoạn đường đi dọc theo Tedorì tới biển Nhật Bản, vì dọc đường không ngừng nhớ lại những ngày đạp xe cùng cô ấy trên đê An Bình, tới cửa biển.

Ngày cuối cùng, tôi rời đoàn, một mình tới “Lầu thơ Haiku của Chiyome” ở Hakusan dạo.

(Chiyome là Chiyome ở quãng trước, giờ mình mới biết là người Nhật, sẽ sửa lại phần trên

Trong phòng triển lãm, tôi thấy bức tranh cuộn do Chiyome Kaga tự tay viết:

Cây bìm bìm nở hoa

Quần quít quanh thùng nước

(Hoa xinh không nở bỏ)

Đành xin nước nơi người

Chiyome Kaga viết bài thơ này khi 35 tuổi, cùng tuổi với tôi hiện giờ.

Có lẽ 35 là tuổi mà cảm xúc bắt đầu thay đổi.

Nhớ lại lúc trẻ khi quen cô bạn gái đầu tiên, khái niệm về tình yêu chỗ hiểu chỗ không.

Đại khái cũng chỉ biết thích thì ở bên nhau, không thích thì thôi.

Khi quen cô bạn gái thứ hai, cảm thấy mình đã khá trưởng thành rồi, cũng biết phải quý trọng duyên phận, tình cảm.

Nhưng tôi lại không hiểu cách bao dung và thông cảm, không hiểu khi con gái nói lạnh, thật ra không phải cô ấy muốn bạn khoác thêm áo cho, mà là muốn được bạn ôm lấy.

Giờ, sự xuất hiện của cô ấy khiến tôi học được cách bao dung và thông cảm.

Tuy hơi khó nghe, nhưng tận đáy lòng, tôi cho rằng chỉ cần cô ấy nở hoa xán lạn là tôi thỏa mãn rồi.

Tôi thật sự thương tiếc vẻ đẹp của “dung nhan buổi sớm” căn bản chẳng nghĩ tới việc mình phải uống nước.

Sau khi quay về Đài Loan, tôi làm việc càng hoạt bát hơn.

Sau khi tan tầm cũng tìm chút việc để làm, cuộc sống tuy không được tính là phong phú nhưng cũng không nhàm chán tới mức muốn phát nổ.

Cô ấy nói không sai, chỉ cần thay đổi thái độ sống, cuộc đời cũng sẽ đổi thay.

Tôi không còn dùng bút lông viết tiếng Anh nữa, đổi sang dùng bút bi, quả nhiên thuận tay hơn nhiều.

Có hôm, xế chiều tôi phải tới gặp khách hàng xác nhận yêu cầu của họ đối với sản phẩm, khoảng sáu giờ mới về tới công ty.

Vừa vào công ty đã gặp cô nàng thực nữ bên phòng nhân sự.

“Này.” Cô nàng gọi tôi lại. “Hồi chiều có người gọi điện tới công ty tìm tôi.”

“Ai?”

“Em gái cùng cha khác mẹ hay cùng mẹ khác cha của cậu.”

“Rốt cuộc là cùng cha khác mẹ? Hay là cùng mẹ khác cha?”

“Tôi quên rồi.” Cô nàng đáp. “Khác gì nhau à?”

“Đương nhiên là khác rồi.” Tôi hét lớn. “Mẹ tôi không thể lên sinh con gái ở bên ngoài được.”

“Vậy còn cha cậu?”

“Cái này tôi cũng không dám nói.”

“Vậy chắc là em gái cùng cha khác mẹ của cậu rồi.”

“Vấn đề là tôi lấy đâu ra em gái cùng cha khác mẹ?” Tôi lại hét lớn.

“Cô ấy chỉ bảo anh trai mình họ Thái, làm kỹ sư ở công ty chúng ta, năm nay 35 tuổi.”

“Thái Khôn Hoàn cũng 35 tuổi mà.”

“Cô ấy kiểm tra thử rồi, không phải Thái Khôn Hoàn.”

“Nhưng mà...”

“Không nói nữa, tôi về đây.” Cô ta ngắt lời tôi. “Em gái cậu chắc tối nay sẽ gọi điện.”

“Gọi điện?”

“Đúng.” Cô ta đáp. “Tôi cho cô ấy số điện thoại của cậu mà.”

“Này!” Tôi lại hét lớn lần thứ ba. “Cô chẳng biết cô ấy là ai, tôi cũng chẳng biết cô ấy là ai, sao cô lại tùy tiện đưa số của tôi cho người ta?”

“Vì tôi ngứa mắt với cậu.” Không ngờ cô ta lại mỉm cười trả lời. “Bye bye.”

Tôi mang đầy một bụng nghi hoặc đạp xe về nhà, càng nghĩ càng thấy không thích hợp.

Cái cách nói này hình như là lý do tôi dùng khi mới bắt đầu tìm Solution, lẽ nào lại là cô ấy.

Chẳng lẽ cô ấy cũng như tôi, tìm các kỹ sư mang họ Thái ở Nam Khoa?

Không thể nào. Cô ấy đâu có quyết tâm và nghị lực để tìm tôi.

Huống hồ trước đây tôi tìm người ở Nam Khoa, gần như đã chiếm hết địa lợi với nhân hòa mà cũng phải mất vài tháng tâm huyết mới tìm được cậu ta.

Mà từ khi không gặp đến giờ mới có tháng rưỡi, sao cô ấy tìm ra tôi nhanh đến vậy được?

Nếu không phải cô ấy? Chẳng lẽ tôi có em gái cùng cha khác mẹ thật?

Đây đâu phải phim truyền hình, nhân vật chính luôn yêu em gái cùng cha phát hiện, sau đó phát hiện hai người có quan hệ máu mủ, vì vậy buồn bã hẹn nhau cùng nhảy lầu.

Nếu không phải cô ấy, cũng chẳng phải em gái cùng cha khác mẹ với tôi, vậy ai đang trêu chọc tôi đây?

Thôi được rồi, cứ chờ nhận điện thoại rồi tính sau.

Tôi mở tủ lạnh, lấy một bọc sủi cảo ra, định đun nước nấu.

Vừa bật bếp ga đun nước, nước còn chưa sôi, chuông điện thoại đã lại vang lên.

Tôi móc điện thoại từ túi quần bên trái ra, cúi đầu nhìn, trên màn hình là một dãy số.

Số điện thoại của cô ấy tuy tôi đã nhìn nhiều thành quen, nhưng giờ tôi chỉ nhớ có bốn số mà bốn số này không ngờ lại hết như bốn con số đầu tiên trong dãy số trên màn hình.

“Alo.” Tôi nhấn phím nhận cuộc gọi, tâm tình căng thẳng.

“Xin chào. Cho hỏi anh có phải kỹ sư ở công ty điện máy Nguyên Quang không?”

Đây đúng là giọng nữ, nhưng hơi trầm trầm, nghe như đang chen cổ nói chuyện.

“Ừ.” Giọng điệu tôi rất cẩn thận.

“Anh có phải họ Thái không, hơn nửa năm nay có phải anh 35 tuổi.”

“Không sai.” Tôi hỏi. “Cho hỏi cô có chuyện gì không?”

“Anh có biết Hàn Anh Nhã không?”

“Hả?” Tôi giật mình. “Cái này...”

“Cái này cái kia gì, rốt cuộc anh có biết Hàn Anh Nhã không?”

“Tôi biết.”

“Anh trai!” Cô kêu lên một tiếng. “Rốt cuộc em cũng tìm được anh rồi.”

Hình như cô không chen cổ nói chuyện nữa, giọng nói trở lại bình thường rồi.

Hả? Đây là giọng của Hàn Anh Nhã mà.

“Cô...” Lưỡi tôi như thắt nút lại. “Sao cô lại...”

“Ông chú.” Cô mỉm cười. “Anh đang làm gì thế.”

“Tôi đang nấu bánh sủi cảo.”

“Vậy ngắt lửa trước đã.” Cô nói. “Em có chuyện muốn nói với anh.”

“Ừm.” Tôi ngắt lửa.

“Em muốn hỏi anh một chuyện.” Cô nói.

“Chuyện gì?”

“Tóc em đang từ từ dài ra, nên để lại? Hay là xén bớt đi?”

“Để lại đi. Mùa đông sắp tới rồi, tóc dài thì tốt hơn, có thể giữ ấm.”

“Ừm.” Cô lại cười. “Thật ra anh chỉ không muốn em bỏ tiền ra cắt tóc thôi.”

“Em đoán đúng rồi.” Không ngờ tôi cũng mỉm cười.

“Gần đây anh khỏe không?” Cô hỏi.

“Vẫn khỏe.” Tôi nói. “Còn em?”

“Không khỏe.”

“Vì sao?”

“Nếu như cuộc sống của em rối loạn, đó là bởi anh không ở bên em.”

“Này, đừng có dùng mấy câu trong phim truyền hình Nhật nữa.”

“Đây không phải phim truyền hình Nhật.” Cô đáp. “Đây là tình hình hiện giờ của em?”

“Thật à?”

“Ừ.” Cô nói. “Sau khi anh không để ý tới, em không đạp xe nữa. Hơn nữa em định sau này cũng không đi xe đạp nữa.”

“Em đừng vứt bỏ xe đạp như vậy, nếu em vứt bỏ xe đạp, nó sẽ rất đau lòng đấy.”

“Chính anh mới là người phải thôi lời mấy câu trong phim ra nói ấy.” Cô cười.

“Xin lỗi.” Tôi cũng cười. “Nói chung em nên đạp xe đi.”

“Vậy chủ nhật này anh đi cùng em nhé.” Cô nói.

“Được.” Tôi hỏi. “Vẫn gặp nhau lúc 6 giờ?”

“Sắp đông rồi, trời chẳng sáng sớm vậy đâu.” Cô nói. “Chuyển sang 6 rưỡi đi.”

“Ừ.”

“Cứ vậy đã.” Cô nói. “Bye bye.”

“Bye bye.”

Cô cúp máy.

A?

Mình vừa làm gì vậy?

Ngoại trừ lúc giật mình khi phát hiện là cô gọi tới, sau đó không ngờ tôi chẳng ngạc nhiên chút nào?

Quan trọng nhất là, sao tôi lại không hỏi cô ấy với Solution giờ ra sao?

Hơn nữa tôi cũng không hỏi làm sao cô ấy tìm được tôi, vì sao lại muốn tìm tôi..

Chẳng lẽ vì tôi đã quá quen nói chuyện với cô qua di động, đến nỗi dù đến giờ đã một tháng rưỡi không liên lạc.

Tôi và cô ấy có thể nói chuyện với nhau tự nhiên như trước?

Sáng sớm chủ nhật, tôi đến sớm 10 phút trước giờ hẹn, trời vẫn còn mịt mờ.

Xem ra thời gian đạp xe đi làm vừa qua khiến thể lực tôi khá hơn, tốc độ đạp xe cũng nhanh hơn.

10 phút sau cô cũng tới, sắc trời cuối cùng cũng sáng.

“Ông chú.” Cô chỉ vào áo khoác trên người. “Em có tôn trọng khí trời lúc này nhé.”

“Tốt lắm.” Tôi cười

Cô cũng mỉm cười, xoay người đạp xe lên trước, tôi lập tức đuổi kịp, chạy song song với cô.

Cũng như trước đây, chúng tôi vừa đạp xe vừa trò chuyện vài câu, thỉnh thoảng lại im lặng.

Không cần ráng sức phối hợp tốc độ với đối phương, hai chúng tôi vẫn cứ song hành.

Tôi nghĩ ngờ, thậm chí có thể nhịp thở của chúng tôi cũng như nhau.

Một tháng rưỡi này hẳn đã xảy ra rất nhiều chuyện nhưng lại như chẳng xảy ra chuyện gì.

Chúng tôi dừng xe, sóng vai ngồi trên bờ đê, thời tiết lúc này tốt tới mức chẳng cần tã.

Tôi đột nhiên phát hiện, tuyến đường lần này vẫn là dọc theo bờ đê An Bình ra cửa biển.

Thế nhưng vừa rồi chúng tôi đâu có hẹn nhau đi tuyến đường này.

Vì sao lại ăn ý, cùng đạp tới nơi này?

“Sao em tìm được anh?” Tôi hỏi. “Chẳng lẽ em tìm từng công ty một à?”

“Lúc đầu thì đúng thế.” Cô nói. “Có điều sau khi em hỏi hai mấy công ty xong bèn từ bỏ, vì thật quá khó khăn.”

“Vậy vì sao...”

“Đợi đã. Để em khen anh vài câu trước đã.” Cô ngắt lời tôi. “Em tự làm thử mới biết việc này khó khăn tới mức nào, cũng biết cần phải quyết tâm và nghị lực lớn tới đâu mới có thể làm được. Thế nên anh thật quá giỏi, em bái phục anh.”

“Cái này cũng chẳng có gì.” Tôi hơi xấu hổ. “Em quá khen.”

“Sau này vì anh ấy bảo anh làm ở công ty điện máy Nguyên Quang em mới tìm được anh.”

“Sao cậu ta lại biết?” Tôi ngạc nhiên.

“Anh quên rồi à?” Cô nói. “Lúc anh tìm anh ấy, từng đưa thẻ nhân viên ra cho anh ấy nhìn, thế nên anh ấy biết công ty anh đang làm.”

“Ra là thế.” Tôi hiểu ra. “Nhưng sao em lại muốn tìm anh?”

“Vậy còn anh?” Cô hỏi ngược lại. “Sao anh lại muốn tìm anh ấy?”

“Cái này...”

“Cái này cái kia gì?” Cô nói. “Trả lời vấn đề này đi.”

“Anh cảm thấy nhất định phải tìm được cậu ta em mới thực sự hạnh phúc.”

“Suy nghĩ của em cũng tương tự như anh.”

“Tương tự?”

“Ừ.” Cô mỉm cười. “Em cũng cảm thấy nhất định phải tìm được anh em mới có thể thực sự hạnh phúc.”

“Nhưng mà cậu ấy...”

“Đương nhiên em rất cảm ơn anh ấy, vì anh ấy khiến cuộc sống của em rẽ theo một hướng khác, một hướng chính xác.” Cô ấy lại ngắt lời tôi. “Nhưng sau khi chuyển hướng, người đi bên em là anh mà.”

“Anh...”

“Anh cái gì?” Cô nói. “Tuy em còn trẻ, có lẽ còn chưa thể coi là hoàn toàn trưởng thành, nhưng vẫn phân biệt được thế nào là thấy có ơn, thế nào là thích một người.”

“Nhưng anh hơn em tới 12 tuổi.”

“Anh thử nhớ lại xem.” Cô nói. “25 trước khi anh 10 tuổi có bị bà lão 70 nào cậy già lên mặt không?”

“Chắc là không.”

“Khi đó em hơn anh tới 60 tuổi còn chẳng cậy già lên mặt, sao giờ anh hơn em có 12 tuổi lại đòi lên mặt với em?”

“Anh nói rất chân thành.” Tôi nói. “Thế mà em lại đem ra đùa.”

Cô cười lên khanh khách, tiếng cười thật ngọt ngào êm tai.

“Thời gian qua em thực sự không được khỏe?” Chờ cô cười xong, tôi hỏi.

“Ừ.” Cô gật đầu.

“Cũng không đạp xe?”

“Ừ.” Cô lại gật đầu.

“Vậy từ nay về sau anh sẽ đạp xe cùng em.”

“Hay lắm.” Cô mỉm cười. “Chúng mình cùng đạp xe, tránh cho trái đất nóng lên.”

“Nóng lên có gì là không tốt.” Tôi nói.

“Hả?” Cô ngạc nhiên. “Sao anh lại nói vậy.”

“Lòng người lạnh lẽo là vậy.” Tôi cười. “Thế nên thế giới này nóng một chút thì hay hơn.”

“Chẳng phải anh cũng đùa sao?” Cô cười.

Gió thổi lên, cơn gió từ biển thổi vào lục địa mang theo cảm giác man mát.

“Em lau khô mồ hôi chưa?” Tôi hỏi.

“Lau khô rồi.” Cô đáp.

“Vậy hưởng thụ cơn gió lúc này đi.”

“Ừm.”

Tôi ngẩng đầu ngắm bầu trời, cúi đầu ngắm biển, lại quay đầu lại ngắm cô.

“Anh đang nghĩ gì thế?” Cô hỏi.

“Không có gì.” Tôi mỉm cười.

Bầu trời là xanh lam, hải dương là rộng lớn, còn Anh Nhã là xinh đẹp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xin-nuoc-noi-nguoi>